

உன்னை நான் சந்தித்தேன்

எஸ்.லதா சரவணன்

26487

உன்னை நான் சந்தித்தேன்

சாமுதி. வயது 22. மாநிறத்திற்கும் சற்று கூடுதலான நிறம். திராட்சைக் கண்கள். உப்பலாய் கன்னங்கள். உதட்டுச்சாயம் போடாமலே சிவந்திருக்கும் உதடுகள் என, சாலையோரம் செல்பவர்கள் கூட ஒரு முறை திரும்பிப் பார்க்கும் அழகு. புதிய பாடல் ஒன்றை முணுமுணுத்தபடியே அலுவலகத்திற்கு

கிளம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

நீல நிற சல்வாரின் துப்பட்டாவை பின் செய்து கொண்டிருந்தாள். நேரம் 7.45 இன்னும் அரை மணி நேரம் கழித்து கிளம்பினால்கூட சரியான நேரத்திற்கு அலுவலகம் சென்று விடலாம்.

நெய்தோசையின் வாசம் ஹாலைக் கடந்து மணத்தது. இவள் வெளியே வரவும், அம்மா கஸ்தூரி தோசையோடு, கார

சட்னியையும் வைத்துத் தர, சோபாவில் வாகாய் அமர்ந்து கொண்டு டி.வி.யை ஆன் பண்ணினாள்.

காலை மலர், காலை வணக்கம் என வித விதமாய் நிகழ்ச்சிகள் ஒடிக் கொண்டிருக்க, சன் மியூசிக்கில் ஐஸ்வர்யா ராய் தன் காணாமல் போன கவிதைக்காய் பாட வால்யூமைக் கூட்டினாள்.

பாடலின் ஒவ்வொரு வரியும் நெஞ்சைத் தொட்டது.

"என்ன சாரு ஆபீஸ் கிளம்பலையா? நீ பாட்டுக்கு டி.வி. பாக்குறே?"

"டயம் இருக்கும்மா. தோசை குப்பர், மதியத்துக்கு என்ன தயார் பண்ணியிருக்கீங்க?"

"புளி சாதமும், எண்ணெய் கத்திரிக்காய் பொரியலும், கூடவே வடகமும் பொரித்து வைத்து இருக்கிறேன்."

"நல்ல மெனுதான்!" இவள் கையைக் கழுவி விட்டு எழவும், அம்மா ஏதோ சொல்ல வருவதும் புரிந்தது.

"என்னம்மா டல்லா இருக்கீங்க?"

"அக்கா போன் பண்ணினா!"

"என்னவாம்? எப்போ கிளம்பறாளாம்?"

"அத்தைக்கு உடம்புக்கு ககமில்லையாம். அதனால் வர முடியாதுன்னு சொன்னா!"

"இது எப்பவும் நடக்கிற விஷயம்தானே, அக்கா ஊருக்கு கிளம்பறாள்னா போதும் உடனே அத்தைக்கு உடம்பு

சரியில்லாம போயிடுமே? அக்கா வந்திட்டா அங்கே வேலை செய்ய ஆள் இல்லாம போயிடும் இல்லையா?"

"என்னடி செய்யறது? வாக்கப்பட்டது பெரிய குடும்பம். அங்கே நல்ல பெயர் வாங்கணுமே?"

"மாடா உழைச்சா மட்டும் அவளுக்கு என்ன சிலை வைக்கப் போறாங்களாமா? இவளோட கிறுக்குத்தனத்தைப் பயன்படுத்திக்கிட்டு நல்லா மிளகாய் அரைக்கிறாங்க.."

"குடும்பமின்னா எல்லாம்தாண்டி இருக்கும். நீ சின்னப் பொண்ணு. உனக்கென்ன தெரியும். எல்லாம் அவளோட விதி.."

"விதியில்லை அப்பா செய்த சதி! ஒரே தங்கை வந்து கொண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டதும் தாளமாட்டா அக்காவை ஒரு பொம்மையைப் போல எண்ணி தாரை வார்த்திட்டார். இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறுத்திருந்தா அவளும் படிப்பு முடிச்ச தன் சொந்தக் கால் நின்றுருப்பா. இப்போ பாரு அஞ்சுக்கும் பத்துக்கும் அவ அவங்க கையை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கு. இந்த நிலைமைக்கு அப்பாதான் முழுக் காரணமும்.."

மகள் சொல்வதிலும் உண்மை இருப்பதாய் பட்டது, கஸ்தூரிக்கு. "சாரும்மா நாளைக்கு உனக்கு கல்யாணம் ஆனா நீயெப்படி இருக்கப் போறேன்னு பார்ப்போம்!"

"கண்டிப்பா நான் கூட்டுக் குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட மாட்டேன்.." உறுதியுடன் சொல்லிவிட்டு போகும் மகளை கவலையோடு கண்டார் கஸ்தூரி.

கணவர் மணிவாசகத்தின் ஒன்றுவிட்ட தங்கை வசந்தா விற்குத்தான் தன் பெரிய பெண் வெண்மதியைக் கொடுத்தது. வெண்மதி அப்போது பி.எஸ்சி இரண்டாம் வருடம் படித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

அந்த வருடம் வீட்டிற்கு வந்த வசந்தா பெரும் குறை பட்டியலோடுதான் வந்தாள். தமக்கையின் மேல் தீராத பாசம் கொண்டிருந்த மணிவாசகமும் உடல் நலமில்லாத தங்கை யிடம் பரிவுடன் நடப்பதாய் எண்ணிக் கொண்டு செய்ததுதான் வெண்மதியின் திருமணம்.

"அண்ணா வர வர எனக்கும் உடம்பு முடியலை. பெண்கள் இருந்த வரை கஷ்டம் தெரியலை. அவங்க கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு போனதும், என்னால முடியலை. எனக்கு ஏதாவது நடக்கிறதுக்குள்ளே மூத்தவனுக்கு கல்யாணத்தைப் பண்ணினாலும், வெண்மதியை மூர்த்திக்குத் தந்திடேன். நீ நகை கூட உன் விருப்பப்படி செய். ஆனா கல்யாணத்தை சீக்கிரமா முடிச்சிடலாமே.." தங்கையின் விருப்பத்திற்கு இணங்கி தலையாட்டி விட்டார் மணிவாசகம்.

அமைதியான சபாவம் கொண்ட வெண்மதி தன்னுடைய ஆசையை வெளிக்காட்ட முடியாமல் படிப்பையும் பாதியிலேயே நிறுத்த வேண்டியதாகிப் போனது.

வசந்தாவிற்கு மூன்று மகன்கள். இரண்டு பெண்கள். பெரிய கூட்டுக் குடும்பம். அதில் மூத்த மருமகளாய் வாழ்க்கைப் பட்டாள் வெண்மதி. இதோ 6 வருடங்கள் முடியப் போகிறது. ஆனாலும் மதியின் கடமைகள் தீர்ந்தபாடில்லை. இயந்திரத் தனமான வாழ்வு அலுத்து விடாமல் இருப்பதற்குத்தானே உறவுகள். ஆனால் அதுவே சுமையாகிப் போனால்..!

அப்படித்தான் ஒருமுறை சாருவும், கஸ்தூரியும் வெண்மதியின் வீட்டிற்கு சென்றபோது சேர்ந்தாற்போல் ஐந்து நிமிடங்கள் கூட பேச முடியவில்லை. ஒன்று மாத்திரம் ஒன்று ஏதாவது வேலை வந்து கொண்டேயிருந்தது. புகுந்த வீட்டு மனிதர்களுக்கு தேவையான அனைத்தையும் மனம் கோணாமல் பம்பரமாய் சுழன்று செய்து கொண்டிருந்தாள் வெண்மதி.

தன் வேலையைக் கூட சரியாய் செய்யத் தெரியாத அக்கா இங்கே எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டு செய்வதையும் மற்றவர்கள் ஹாயாய் அமர்ந்திருப்பதையும் அவளால் தாங்க முடியவில்லை. அக்காவை கூப்பிட்டு தனியாக கேட்டதற்கு, கசப்பான ஒரு புன்னகை மட்டுமே பதிலாய் கிடைத்தது.

அதன் பிறகு தந்தையின் இறப்பிற்கு வந்தவள் மற்றவர்கள் போல் வந்த ஏழாவது நாளிலேயே கிளம்பிட சாருவிற்கு கழுத்து மட்டும் ஏக்கம்தான். அடிப்படை உணர்வுகளைக் கூட வெளியிட முடியாமல் அப்படியென்ன உறவோயென்று.

ஆண்டுக்கு நான்கு முறை என்று இருந்த அக்காவின் வருகை இரண்டு முறையாக குறைந்து நாளடைவில் அதுவும் இல்லை என்றாகிப் போனது. இத்தனைக்கும் அவர்கள் குடும்பம் வாழ்வது திருச்சியில்தான். அத்தானுக்கு கவர்ன்மெண்ட் உத்யோகம். மாதம் 18,000 ரூபாய் சம்பளம் வரும் வாத்தியார் தொழில்.

வெண்மதிக்கு இரண்டு குழந்தைகள். அத்தானின் சம்பளப் பணம் முழுவதும் வீட்டுச் செலவிற்கே போய்விடுவதால் குழந்தைகள் விரும்பியதைக் கூட வாங்கித்தர இயலாமல்

போய்விடும். அவ்வப்போது தங்கையிடம் போனில் பேசும் சமயம், சாருவிற்கே கோபம் பொங்கும்.

அடிப்படை ஆசைகளைக் கூட அடைய முடியவில்லையென்றால், என்ன மணவாழ்வு. இதில் பெண்களுக்கு திருமணம்தான் பிறவிப் பயன் என்பதுபோல பேச்சு வேறு.

அக்காவிற்கு நிறைய படிக்க வேண்டும் என்று ஆசை. ஆனால் அப்பாவிடம் அது நிராசையாகிப் போனது. திருமணம் முடிந்து செல்லும் போது கூட பள்ளியில் இறுதியாண்டு மாணவியான சாருவிடம், "என்னால்தான் படிக்க முடியாம போயிட்டது. நீயாவது நல்லா படிடா!" என்று முத்தவள் கண் கலங்கி கூறியது இன்னமும் சாருமதியின் காதுகளில் ஒலித்தது. அக்கா எத்தனை கனவுகளோடு இருந்தாள்.

சிறகடிக்க வேண்டிய வயதில் குடும்ப பாரத்தை சுமத்தி அவள் வாழ்வை வீணடித்து விட்டார்களே என்ற வேதனை அவளிற்கு! ஆபீஸில் வேலை ஓடவில்லை. அக்காவிடம் பேசினால் என்ன? என்ற எண்ணத்தை செயலாக்கினாள்.

"ஹலோ..?"

"அக்கா நான் சாருமதி பேசுறேன்.."

"ஏய்! சாரு எப்படியிருக்கே?"

"ம்... நலம்தான். ஏங்கா ஒரு போனாவது பண்ணக் கூடாதா ஒரு தங்கச்சி இருக்காங்கிற நெனைப்பே இல்லையா உனக்கு.."

"எங்கேடி நேரம் ஒழியுது. வேலை சரியா இருக்கு. ஆமா அம்மா எப்படியிருக்காங்க?"

"நீ ஊருக்கு வரலைன்னு சொன்னதும் அவங்க ரொம்பவும் அப்செட். ஏன் வரலைக்கா? பிள்ளைங்க எப்படி இருக்காங்க...? வருஷத்துக்கு ஒருமுறை வர்றே. அதுவும் தள்ளிப் போனா பாவம் மனசு வருத்தப்படாதா அவங்களுக்கு?"

"அத்தைக்கு சுகர் ரைஸ் ஆயிடுச்சு சாரு அதான் வர முடியலை, பிள்ளைகள் தான் ரொம்பவும் ஏமாந்து போய்ட்டாங்க. அம்மாவையாவது வந்து ஒரு நடை பார்த்திட்டு போகச் சொல்லேன்."

"சரி சொல்றேன் அத்தான் எப்படியிருக்கார்?"

"ம்... சாரு அடுப்பில் குக்கர் சத்தம் போடுது. நான் அப்புறம் பேசுவா?" பதிலுக்குக் காத்திராமல் போனை வைத்து விட்டான் வெண்மதி.

அக்காவை எண்ணி சாருவால் கவலைப்பட்டத்தான் முடிந்தது. இப்படி ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாமல் வேலை செய்து கொண்டு இருந்தால் அவள் உடல் நலம் என்னாவது என்ற யோசனையில் இருந்தவளுக்கு மேலாளிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது.

அனுமதி கேட்டு பின், அறைக்குள் நுழைந்தாள், "சூட்மார்னிங் ஸார்."

"ஸிட்டவுன் சாருமதி. ப்ரசாத் அண்ட் சன்ஸ் கம்பெனி யோட அக்கௌண்ட்ஸ் எல்லாம் டேலி பண்ணி சிஸ்டமில் ஃபீட் பண்ணிட்டிங்களா?"

"யெஸ் ஸார்.."

"நம்ம ஆபீஸ் பாய் மணிகிட்டே சீ.டி.யும் பைலையும் கொடுத்து டெலிவர் பண்ண சொல்லுங்க. செக் ரெடியா

இருப்பதா போன் பண்ணாங்க. அப்படியே அதையும் கலெக்ட் பண்ணிட்டு வரட்டும்."

இவள் தலையசைத்தாள்.

"சாரு கால்யா கார்மெண்ட்ஸ் தான் நமக்கு அடுத்த ஆர்டர். ஆனா அவங்க ஆபீஸுக்கே போய் ஓர்க் பண்ணி தரனுமாம். நான் உன்னைத்தான் சஜஸ் பண்ணியிருக்கேன். கால்யா கார்மெண்ட்ஸ் அடையாறில் இருக்கு நீ போறியாம்மா."

"கண்டிப்பா ஸார்."

"நாளையில் இருந்து நீங்க போக வேண்டியிருக்கும்" ஒப்புக் கொண்டு விட்டு தன் டேபிளுக்குத் திரும்பினாள்.

ஏனோ மனம் சற்று கனத்தாற்போல் இருந்தது. தனிமைபாய் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் போல் தோன்ற பீச்சிற்கு வண்டியை ஓட்டினாள்.

மாலை நேரமாதலால் கூட்டம் சற்று அதிகமாகவே இருந்தது. பலரும் தங்கள் வியாபாரத்தில் வெகு மும்முரமாய் இருக்க, ஆள் அரவமற்ற ஒரு படகிற்கு அருகில் அமர்ந்தாள்.

தூரத்தில் அலைகள் கன்னிப் பெண்ணைப் போல் கரையை எட்டிப் பார்த்து விட்டு கொலுசு மணியாய் சிணுங்கியபடி, ஓடி வந்தது. பேரிரைச்சலோடு துள்ளி வந்தாலும் எத்தனை அழகு. படகின் பின்புறம் இருந்து எழுந்த பேச்சுக் குரல் கவனத்தை ஈர்த்தது.

"ஏன் சுதா டல்லாயிருக்கே? ஏதாவது சாப்பிடறியா?"

"ஒண்ணும் வேண்டாங்க."

"ஏய் இப்போ என்ன கேட்டுட்டுன்னே அழுவறே?"

"பின்னே என்ன அதை நின்னா குத்தம் உக்காந்தா குத்தமின்னு எந்நேரமும் குறை சொல்லிகிட்டே இருக்காங்க. மனசுக்கு ரொம்பவும் ரணமாயிருக்கு."

"கவலைப்படாதே சுதா இதே உங்க அம்மாவா இருந்தா பொறுத்துப் போக மாட்டியா?"

"உங்களுக்கு என்ன நீங்க சுலபமா சொல்லிட்டங்க? வீட்டிலே அவங்க கூடவே இருக்கிறது எனக்குத்தானே தெரியும். அய்யா ஆபீஸ் போயிட்டா தைட்டுதான் வர்றீங்க?"

"ப்ளீஸ் சுதா ஆபீஸில் ஏகப்பட்ட டென்ஷன் ரிலாக்ஸா இருக்கணுமின்னுதானே இங்கே வந்தோம். இங்கேயும் வந்து இதையே பேசணுமா?"

இந்த சம்பாஷணைகளைக் கேட்ட சாருவிற்கு மனதில் சொல்லொண்ணா கோபம் எழுந்தது. உணர்வுகள், உயிர், உழைப்பு என சகலமும் தனக்கென அர்ப்பணித்த மனைவியின் துன்பத்தை காது கொடுத்துக் கூட கேட்க விரும்பாத ஆண் சமுதாயம். இவர்களுக்கு மட்டும்தான் டென்ஷன் இருக்குமா? பெண்கள் எல்லோரும் உணர்ச்சியற்ற பிண்டங்களா? கோபமாய் அவனைப் பார்த்து நான்கு கேள்வி கேட்க வேண்டுமென்ற உந்துதல் எழ, ஆவேசமாய் வேகமாய் எழுந்து திரும்பியவளின் மீது எதிர் சாரியிலிருந்து ஏதோவொன்று

மேல் மோதிட, நிலை தடுமாறி கீழே விழப் போனவளை வலுவான கரம் ஒன்று தாங்கியது.

தாங்கியவளின் தோள்கள் இவள் உடலில் உரசிட, குறும்பு நிறைந்த அந்த முகமும், கண்களும் இவளிடம் எதையோ கேட்டது போல், தோன்றிட, இருக்கும் சூழ்நிலை உணர்ந்து "ப்ளீஸ்" என்று விலகினாள்.

"ஐயம் ஸாரி மேடம்., தவறு என்னுடையது இல்லை. தயவு செய்து திட்டாதிங்க. நானும் அஜய்யும் விளையாடிட்டு இருந்தோம். நீங்க எதிர்பாரா விதமா க்ராஸ் பண்ணினதால இந்த தவறு நடந்து விட்டது. ஐயம் ஸாரி!" என்றான்.

"இட்ஸ் ஒ.கே.." சாருமதிக்கு அவன் மேல் கோபப்படத் தோன்றவில்லை. உண்மையில் தவறு அவளிடம்தான். ஏதோ வேகத்தில் எழுந்தவள் எதிரே வந்தவனை அவள் கவனிக்கத் தவறிவிட்டாள். தவறு தன் மீது இருந்தும் பணிவாய் மன்னிப்பு கேட்ட அவன் குணம் பிடித்தது.

"ஐயம் தரணி! மேடமோட பெயர் என்னன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?" அவன் கேட்கவும் சாருமதி உஷாரானாள்.

"என் பெயர் உங்களுக்கு எதுக்கு மிஸ்டர்?"

"என்ன கேள்வி மேடம் இது? பேர் எதுக்கு கூப்பிடத்தானே, நாளைக்கு உங்களை எங்காவது பார்க்கும்போது, ஏய்னு! கூப்பிட்டா நல்லாயிருக்காது இல்லையா?"

"நீங்க ஏன் ஸார் என்னைக் கூப்பிடணும்?"

“ஏன் மேடம் கோபப்படறீங்க? அழகான பெண்கள் இத்தனை கோபப்படக் கூடாது.”

“ஷூட்டப் யுவர் நான்சென்ஸ்” வெடித்தாள் சாருமதி. சாரு ஒன்றும் முடி டைப் இல்லையென்றாலும், ஏற்கனவே கோப மான மன நிலையில் அந்த இளைஞனின் குறும்புத்தனமான பேச்சை ரசிக்க முடியவில்லை. எனவே மேற்கொண்டு கோபமாகவே, “முன்பின் அறியா யாரிடமும் பிரண்ட்ஷிப் வைத்துக் கொள்ளும் ஆள் நானில்லை” என்றாள்.

இளைஞன் வேறு எதுவோ பேச வாயெடுக்கும் முன்னே “சித்தப்பா இங்கே என்ன அரட்டை?” என்று கேட்டபடியே அரைக்கால் சட்டையணிந்த சிறுவன் அவன் விலாவில் இடித்தான். அந்த சிறுவனின் முகத்திலும் பெரியவனின் சாயல் இருந்தது.

“இருடா இப்ப என்ன அவசரம். முக்கியமான ஒரு விஷயம் பேசிகிட்டு இருக்கேன்.”

சிறுவனின் பார்வை இவளின் மேல் விழுந்தது. “யார் சித்தப்பா இந்த ஆன்ட்டி? ரொம்ப அழகாயிருக்காங்க...”

“எல்லாம் நமக்கு வேண்டிய ஆன்ட்டிதான்” என்றான் அடிக் கண்களால் சாருவைப் பார்த்து.

இவளுக்கு மறுபடியும் கோபம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. இவளும் பதிலுக்கு சிறுவனிடம், “தம்பி, உன் சித்தப்பாவிற்கு மறை கழன்று இருக்கிறது. வீட்டிற்குப் போனதும் எலுமிச்சைத் தேய்ச்ச விடு” சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தாள்.

ஏனோ அவளின் மனம் நாலடி தூரம் சென்றதும் திரும்பிப் பார்க்கச் சொல்ல மெல்லத் திரும்பினாள். அதே நேரம் தரணி அவளைப் பார்த்து கையசைக்க மெல்லிய குறுகுறுப்பு ஓடியது இதயத்தில்!

விடியல் தன் வெளிச்சப் பூக்களை தூவி விட தோட்டத்திற்கு நீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தாள் நளினி. அப்போதே குளித்து விட்டு வந்திருந்த கூந்தலில் ஈரம் கொட்டியது. பளிச்சென்ற முகத்தில் குங்குமம் மின்னிட பால் குக்கரின் விசிலுக்கு மதிப்பு கொடுத்து அங்கிருந்து நகர்ந்தவள் அடுத்த சில நிமிடங்களில் பில்லர் காபியோடு ஹாலுக்கு வந்தாள்.

அதேநேரம் தேவியம்மாளும் கற்பூர ஆரத்தியுடன் பூஜையறையிலிருந்து வெளிப்பட, “அத்தே காபி” என்றாள்.

“இதோ வந்திடறேன்” என்றவர் குங்குமத்தை தானும் இட்டு நளினிக்கும் இட்டார். “அசோக்கும் தரணியும் காபி சாப்பிட்டாங்களா?”

“காபி சாப்பிட்டுட்டு குளிக்கப் போயாச்சு அதை, மாமா வாக்கிங் போயிருக்கார். நித்யா படிச்சிகிட்டு இருக்கா.”

தேவி காபியைப் பருகியவள், “என்னம்மா நளினியிது? இத்தனை ஈரம் சொட்ட சொட்ட தலையை நல்லா உலர்த்த வேண்டாமா?” என்று செல்லமான கோபத்தோடு அவளை எடுத்து தலையை துவட்டினார் தேவி.

“அப்பா என்ன கண் கொள்ளா காட்சியிது? அங்காங்கே மாமியாரும், மருமகளும் குடுமிப்பிடி சண்டை போட்டுகிட்டு

இருக்காங்க, ஆனா நம்ம வீட்லே ஒத்துமை. ரொம்பவே நெகிழுதே?"

"நீயேண்ணா கண் வைக்கிறே?" காபி கோப்பையோடு வெளியே வந்த நித்யா ப்ளூ கலர் டைட்டியில் இருந்தாள்.

"அண்ணன் சொல்றதிலே தப்பே இல்லை நித்தி. நானும் எத்தனையோ பேரைப் பார்த்திட்டேன். நம்ம வீடு மாதிரி ஒத்துமையான மாமியார் மருமகள் யாருமே இல்லை. திருவாளர் திருமதி. மாதிரி, மாமியார் மருமகள், பொருத்தம் வைத்தால் அம்மாவிற்கும் அண்ணிக்கும் தான் முதல் பரிசு."

"ஆஹா... கிண்டல் போதுமே.."

"அதுசரி அண்ணி, இன்னிக்கு என்ன டிபன்?"

"நெய் தோசை, வடை, காரசட்னி.."

"வாவ்.. கேட்கும் போதே எச்சில் ஊறுதே.."

"அண்ணி எனக்கு இன்னெக்கு வள்ளயல் பின்னல் போட்டு விடுறீங்களா? எங்க காலேஜில சின்ன பார்ட்டியிருக்கு.."

நளினி தலையசைக்க, "உன் காலேஜில படிப்பைத் தவிர மத்த எல்லாம் நடக்குது போல!" தரணி நித்யாவைச் சீண்ட.

"பாருங்க அண்ணி தரணியை? சின்னண்ணா நானொன்றும் உன்னை மாதிரி பி.காம். படிச்சிட்டு ஒரே ஆபீஸ் ஸ்டீடை தேய்க்கப் போறவள் இல்லையாக்கும். நான் பைன் ஆர்ட் காலேஜ் ஸ்டூடென்ட். எல்லாவற்றிலும் ரசனையிருக்கும்."

"என்ன ரசனையோ படிப்பில் கோட்டை விட்டுடாதே.."

"ஆஹா, அட்வைஸுக்கு நன்றி" இவர்கள் வாயடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே நளினி டேபிளின் மேல் உணவு வகைகளைக் கொண்டு வந்து அடுக்கினாள்.

"என்ன நித்யா நீ? பாவம் அண்ணியே எல்லா வேலைகளையும் தனியா செய்யுறா? நீ ஏதாவது ஹெல்ப் பண்ணலாம் இல்லையா?" தேவி மகளைக் கடிந்து கொள்ள, நாத்தனாரின், உதவிக்கு வந்தாள் நளினி.

"அத்தே! நித்தி இன்னும் சின்ன பொண்ணுதானே. என்னை மாதிரி வரும்போது சுதாரிப்பா. இப்போ லைப்பை என்ஜாய் பண்ணட்டுமே!" சொன்ன அண்ணியை கட்டிக் கொண்டாள் நித்யா.

"நீ இவளுக்கு ரொம்பவே செல்லம் கொடுக்கிறே?"

பேசியபடியே பரிமாறினார்கள். தேவி, கணேசன் தம்பதிகளுக்கு இரண்டு மகன்களும், ஒரு மகளும் உண்டு. ரிடையர்டு ஸ்கூல் டீச்சரான கணேசன் தன் குடும்பத்தினருக்கு சொத்து சேர்த்து வைத்து இருக்கிறாரோ இல்லையோ, நல்ல பண்புகளோடு வளர்த்து இருக்கிறார்.

அசோக் மூத்தமகன். அவனுக்கு திருமணமாகி ஐந்து வருடங்கள் ஆகிறது. மருமகள் நளினி மகளாய் மாறி வந்ததில் அவருக்கு ஏக சந்தோஷம்.

அவர்களின் அன்பிற்கு ஆதாரமாய் அஜய் துறுதுறுவென்ற அவன் கண்களும், பேச்சும் யாரையும் கவர்ந்து விடும். தற்சமயம் கணேசனின் பொழுது போக்கு அஜய்தான். அவன்

செய்யும் குறும்புத்தனங்களில் மயங்குவதுதான் அவரின் பகுதி நேர வேலை.

இரண்டாவது மகன் தரணி கார்மெண்ட்ஸ் கம்பெனி ஒன்றில் மேனேஜராய் பணிபுரிபவன்.

நித்யா கடைக்குட்டி. இறுதியாண்டு பள்ளிப்படிப்பை முடித்து விட்டு கல்லூரியில் முதலாம் ஆண்டு படிப்பவள். சிட்டுக் குருவியென சுற்றித் திரியும் அவர்களின் செல்லக் குழந்தை. ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து அன்பிலும் பண்பிலும் வாழும் குடும்பம் அவர்களுடையது.

வீட்டுக்கு மருமகள் வந்து விட்டால் குடும்பத்தைக் குலைத்து விடுவாள் என்ற கேள்விகளுக்கு எல்லாம் பெரிதாய் ஆச்சரியக் குறியிட்டவள் நளினி. ஒருமுறை கூட முகம் சுணங்கியதே இல்லை. சொல்லப் போனால் அவள் வந்த பிறகுதான் அந்தக் குடும்பத்திற்கே சந்தோஷம் ஒட்டுமொத்த மாய் பூத்தது எனலாம்.

தேவிக்கும் தன் குடும்பம் இதேபோல் என்றும் சிதறாமல் ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டும் என்ற நினைப்பு வேறாய் ஊன்றிப் போனதால் தேவி அதற்கு எந்த பாதிப்பும் வராதிருக்க மிகவும் முனைப்போடு இருந்தாள். கடவுளின் அனுக்கிரகமும் தன் குடும்பத்தினருக்கு என்றும் இருக்குமென நம்பினாள். அது கூடிய விரைவில் குலையப் போவதைப் பாவம் அவள் அறிந்திருக்கவில்லை.

குடான நெய் தோசையை வைத்து விட்டு சட்னியால் அதைக் குளிப்பாட்டினாள். அவன் வாய்க்கு கொண்டு போன

நேரம், "ஏன் தரணி நேத்து பீச்சிலே யாரோ ஒரு ஆன்ட்டியைப் பார்த்ததா அஜய் சொன்னானே?"

"அது தெரிஞ்சவங்க அண்ணி.."

"நிஜமாவா? இல்லே ஏதாவது வலையிலே விழுந்திட்டியா?"

"போங்கண்ணி, என் கூட படிச்ச பொண்ணு திடீர்னு பார்த்ததாலே பேசினேன்..."

"என்னவோ சொல்றே, நம்பிட்டேன். அப்படியெதுவா யிருந்தாலும் என்கிட்ட மட்டும் சொல்லிடு..."

"கண்டிப்பா..!" குறுகுறுத்தக் கண்களுடன் அவள் கேட்க, அஜய்யை இழுத்துக் கொண்டு ஓடினான் தரணி.

கால்யா கார்மெண்ட்ஸ். சுற்றிலும் குரோட்டன்ஸ்களை அரணாய் கொண்டு, நடுவில் பூத்திருந்தது. கண்ணாடித் தடுப்புகளைத் தாண்டி விப்டில் கால் பதித்து இரண்டாவது தளத்தை அடைந்தாள் சாரமதி.

விப்டில் இருந்து வெளியேறி ரிஷப்ஷனை அடைந்தவள் அந்த சுடிதார் பெண்ணிடம், "மேடம் எம்.டி.யைப் பார்க்கணும்" என்றாள்.

"நீங்க யாருன்னு சொல்லுங்க? என்ன விஷயமா மேடமைப் பார்க்கணும்" எனும் மிருதுவான ஆங்கிலக் கேள்விக்கு.

"நான் ஆடிட்டர் ஆபீஸில் இருந்து வர்றேன்."

"ஓ..யூ.. ஆர் மிஸ். சாருமதி."

"யெஸ்..."

"மேடம் உங்களுக்காக வெயிட் பண்ணிக்கிட்டு இருக்காங்க. நேரா போய் லெப்ட்ஸ் திரும்புங்க, 4வது கேபின்."

"தேங்க்யூ..." சிறிய தலையசைப்போடு புன்னகையும் சேர விடைபெற்ற சாருமதி பார்வை சுழற்றினாள். பெண்கள் ஆண்கள் என இருவேறு பிரிவினர் தம் தம் வேலையில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். மிஷின்களின் இரைச்சலைத் தாண்டி நடந்தபோது, சர்ட், மிட்யின் மாடல்ஸ் எல்லாம் கட்டிங் பேப்பராவும், மெட்ரீயலாகவும் மாட்டப்பட்டு இருந்தது.

காவ்யா என்ற பிளாட்டின எழுத்துக்களை நெஞ்சில் சுமந்திருந்த கதவை நாகுக்காக மூன்று விரல்களால் தட்டி, "மே ஐ கமீன் மேம்" என்றாள்.

"யெஸ்" இனிமையும் கம்பீரமும் கலந்து ஒலித்தது அக்குரல். "வெல்கம் மிஸ் சாருமதி ஐ ஆம் வெயிட்டிங் ஃபார் யூ. ப்ளீஸ் பீ சீட்டட்" சேரை காண்பித்தாள்.

"ஐ'ம் ஸாரி மேடம்."

"நோ நோ யூ ஆர் நாட் கெட்டிங் லேட்."

"தேங்க்யூ" தன் உடலை அந்த இருக்கையில் சரிந்தபடியே கூறினாள் சாருமதி.

காவ்யா பச்சை நிற சவுத் காட்டனில் இருந்தாள். அவள் கம்பீரம் பரவசப்படுத்தியது.

"உங்க வேலையைப் பற்றி உங்க எம்.டி. சொல்லியிருப்பாருன்னு நினைக்கிறேன். ஆர் யூ இன்ட்ரஸ்டு இன் திஸ் ஜாப்."

"இட்ஸ் மை டியூட்டி மேடம்..."

"நோ..நோ.. எதையும் கடமைக்காக செய்யறதை விட மனமுவந்து ஐ மீன் ரியல் சேட்டிஸ்பைடா-ஆ செய்யணுமின்னு நினைக்கிறவ நான்."

"ஐ நோ யுவர் அட்டென்ஷன் மேம் இன்பேக்ட் உங்ககிட்டே ஒரு ஷார்ட் பீரியட் ஓர்க் பண்றதை நான் ரொம்ப பெருமையா நினைக்கிறேன்..."

காவ்யா புருவம் உயர்த்திப் பார்த்தாள்.

"இரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் கல்கரலில் கெஸ்ட்டா வந்திருக்கீங்களே. அப்பவே நான் உங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்.."

"ஓ...!"

"உங்க பெண்ணுரிமை பத்தின பேச்சும், வாழ்க்கையில் நீங்க எடுத்த ரிஸ்கையும் கேட்டுட்டு நான் உங்களை என்னோட ரோல் மாடலா நினைச்சேன். அப்பேர்ப்பட்ட ஒருத்தருடைய கன்சர்னில் பணிபுரியறதை நான் பெருமையா நினைக்கிறேன், மேடம்."

“நன்றி சாருமதி!” பெண்கள் நினைத்தால் சோதனையும், சாதனையா மாற்றிடலாம். சாருமதி எல்லா பெண்களுக்குமே தன்னம்பிக்கையும், தனித்திறமையும் உண்டு. ஆனால் அது வெளிப்படுவது சில பேரிடம்தான். அந்த வகையில் பெண்கள் இப்போது எவ்வளவோ முன்னேறி விட்டார்கள். வெல் மிஸ் சாருமதி எங்க கம்பெனி மேனேஜர் மிஸ்டர் தரணிதான் ஸாப்ட்வேர் ப்ரோகிராம்” பண்றார்.

“அவர் உங்களை கைட் பண்ணுவார். உங்க வருகையை நான் இன்பார்ம் பண்ணிட்டேன். மூணாவது கேபின் அவருடையது. நீங்கப் போய் பார்க்கலாம். ஆல் தி பெஸ்ட்” என்று கை குலுக்கினாள்.

மீண்டும் ஒரு நன்றியை உரைத்து விட்டு விலகிய சாருமதி காவ்யாவின் கம்பீரமான தோற்றத்தினையும், பழகும் இனிமையும் எண்ணி வியந்தபடியே நடந்தாள்.

காவ்யா தன் வளர்ச்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்த நேரம் காலேஜ் கல்சுரல் நிகழ்விற்கு வந்திருந்தாள். மேடையில் பேசும்போது தன்னுடைய வாழ்வில் தான் அடைந்த சோதனைகளையும் கூறினாள்.

திருமணமான புதிதில் பல பெண்களைப் போலவே தித்திக்கும் கனவுகளோடு இருந்த காவ்யா கல்யாண வாழ்வில் திருப்தி அடையாமல் கடைசியாய் விலக்கும் பெற்று பெரும் ரணத்தோடு தான் வெளியே வந்தாள். அந்த கசப்பைப் போக்க தொழிலில் கால் ஊன்றினாள். அதை உணர்வு பூர்வமாய் மேடையில் கூறியபோதே சாருமதி திகைத்தாள். காவ்யாவின் மேல் தன்னையும் அறியாமல் ஒரு மதிப்பு பூத்தது அந்நேரமே!

அத்தனை துயரங்களிலும் மனம் தளராமல் விடாமுயற்சி காட்டி யுடன் நடந்து கொண்ட காவ்யாவை மானசீகமாக தன் குருவாகவே பாவித்துக் கொண்டாள். அத்தனை பெரிய பெண்ணின் கீழ்தான் பணிபுரியும் பெற்றுப்பை மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டாள்.

மூன்றாவது கேபினுள் தான் அடையப் போகும் அதிர்வை அப்போது அவள் உணரவில்லை. ஆனால் அறிந்தபோது இன்பமாய் இருந்த நினைவு திகைப்பைத் தந்தது.

மனம் குதிரையைப் போன்றது எண்ணங்களுக்கு கடிவாளம் இடாமல் போனால் கட்டவிழ்ந்து தறிகெட்டு ஓடும். அப்படித்தான் சாருமதியின் மனமும். எண்ணச் சிறகுகளை விரித்துக் கொண்டு பறவையாய் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டு இருந்தது. அன்றைய தினம் காலையில் நடந்த சம்பவம் மனதில் நிழலாட மொட்டை மாடி நிலவொளியில் உடலை நனைத்தபடியே அசை போட்டாள்.

காவ்யாவின் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தவள் மூன்றாவது கேபின், அறையைத் திறந்து அனுமதி கேட்டு உள்ளே நுழைந்தாள். அங்கு நின்ற வாலிபனைக் கண்டதும், விழிகள் ஆச்சரிய வீட்டிற்குள் குடிபுகுந்தன.

அன்று கடற்கரையில் சந்தித்த அதே வாலிபன் எதிர்பாராத சந்திப்பினால் அவனுமே திகைத்துதான் போய் இருந்தான். ஆனாலும் உடனேயே சுதாரித்து 'ஐ'ம் தரணி, மேனேஜர் ஆப் காவ்யா கார்மெண்ட்ஸ் என்று புன்னகையுடன் கையை நீட்டவும்.

இத்தனை நேரம் அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை எண்ணி முகம் சிவந்தவளாய் "ஐம் சாருமதி" என்று கரம் குவித்தாள்.

"மேடம், நீங்க வர்றதா இப்பதான் இன்பாரம் பண்ணாங்க. எனிவே, வெல்கம் மிஸ். உட்காருங்க" அவன் நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தான். அதன் பிறகும் அவளை முன்பே சந்தித்து துடுக்குத்தனமாய் பேசியதை சற்றும் நினைவு கூர்ந்தானில்லை. புதிதாய் பார்த்த நபரிடம் பேசுவதைப் போல் பேசினான்.

"காவ்யா கார்மெண்ட்ஸ் ஆரம்பத்தில் இருந்தே கஷ்டப்பட்டு இத்தனை தூரம் முன்னுக்கு வந்ததற்கு காரணம் காவ்யா மேடமுடைய தன்னம்பிக்கையும், தைரியமும் தான். இங்கே எல்லா விதமான ஆர்டர்ஸும் எடுக்கப்படும். ஆனா டிரான்ஸ் ஆக்ஷன்ஸ் எல்லாம் எழுத்து மூலமாகத்தான். நான்கு வருடங்களா ப்ரோசீட் பண்ணியிருக்காங்க."

"நான் இங்கே ஜாயின் பண்ணி ஒரு வருடம்தான் ஆகிறது. நான் ப்ரோகிராம் பீட் பண்ணிட்டேன். இன்வாய்ஸ், வவுச்சர், பேபண்ட்ஸ் டிசைன்ஸ், லெட்டர்ஸ் எல்லாமே கம்ப்யூட்டரைஸ்டு பண்ணனும். உங்களுக்கு கம்ப்யூட்டரில் நல்ல திறமையிருந்தால் எனக்கொரு தலைவலி விட்டது."

"இதுதான் உங்க சீட். பர்ஸ்ட் இயர் தகவல் இருக்கு. அதை காப்பி செய்திடுங்க..."

"ஏதாவது ஹெல்ப் வேணுன்னா கேளுங்க." பேசிவிட்டு ஆல் தி பெஸ்ட் என்பதோடு பேச்சை முடித்துக் கொண்டான். அதன்பிறகு இரண்டொரு முறை பார்த்து சிரித்ததோடு சரி.

இவளும் மற்றவற்றை ஒதுக்கி விட்டு வேலையை கவனித்தாள்.

"மிஸ் சாருமதி. நீங்க மதிய உணவு கொண்டு வந்திருக்கீங்களா? இல்லை கேண்டினில் இருந்து கொண்டுவரச் சொல்லட்டுமா?"

"இல்லை ஸார் கொண்டு வந்து இருக்கிறேன்."

"அப்போ கொஞ்சம் சாப்பிட்ட பிறகு வேலையை கவனிப்போம்" என்றான். அதன் பிறகுதான் வியப்பு அவளை மேலும் ஆட்கொண்டது. அவன் தன்னுடைய கேரியருடன் அவள் முன் அமர்ந்து கொண்டான் தரணி.

"என்ன சாப்பாடு சாருமதி, சாம்பார் வாசனை மூக்கைத் துளைக்குது. அவள் அனுமதி இல்லாமலே ஒரு கவளம் சோற்றை எடுத்து உண்டான். கூடவே வெண்டை பொரியலும் ருசி பார்த்தான். "வெகு அற்புதம். நீங்கதான் வீட்டில் சமையலா?"

"இல்லை எங்கம்மா!"

"வெகு அற்புதம்!"

அப்படியே தன் காரியரில் இருந்த காரக் குழம்பையும் கேரட் பொரியலையும் அவளுக்கு எடுத்து பாக்ஸின் முடியில் வைத்தான்.

"இல்லை பரவாயில்லை."

"சாப்பாட்டை ஷேர் பண்ணது தப்பில்லையே! தவிரவும் எங்கண்ணி பிரமாதமாக சமைப்பாங்க..." அவள் ஏதும் பேசவில்லை. அமைதியாய் சாப்பிட்டாள்.

"மிஸ் சாருமதி.."

அவன் அழைப்பிற்கு நிமிர்ந்தவளின் முகம் நோக்கி. "சாப்பாடு நல்லாயிருக்கா?" அவன் எதையோ மென்று முழுங்குவது நன்றாகவே புரிந்தது. "ம்..!" என்ற ஒற்றைச் சொல்லை மட்டும் பதிலாய் உரைத்தாள்.

உணவிற்குப் பின்னரும் வேலை தொடர்ந்தது. இருவருக்கும் பேசக் கூட நேரமின்றி வேலை தொடர்ந்தது. கணிக் பொறியில் சாருமதியின் கைவிரல்கள் விளையாடும்போது, கூடவே வளையல் ஒலியை ரசித்தபடியே இருந்தான் தரணி.

மூன்று வருடக் கணக்குகளை கம்ப்யூட்டரில் ஸ்டோர் செய்வது அத்தனை சுலபமான காரியம் இல்லையே? தொழிலில் தரணி. காட்டும் சிரத்தையும், அக்கறையும், சந்தேகங்களைத் தீர்க்கும் விதமும் தன்னையும் அறியாமல் அவன் மீது மரியாதையை ஏற்படுத்தியது சாருமதிக்கு.

நேரம் ஐந்தரையைக் காட்ட விரல்களுக்கு சொடுக்கு போட்டு நிமிர்ந்தாள். "ஓ.கே. மிஸ் சாருமதி மீதியை நாளைக்குப் பார்த்துக்கலாம். விண்டோஸ் விட்டு வெளியே வந்திடுங்க. ஷட்டவுன் பண்ண வேண்டாம். நாளை சந்திக்கலாம்" என்றான் புன்னகையுடன்.

அவள் தன் கைப் பையை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினாள். கடற்கரையில் சந்தித்தபோது இருந்த குறும்புத்தனம்

முற்றிலும் தரணியிடம் காணாமல் போயிருந்தது வியப்பைத் தந்தது. ஏமாற்றம் அவள் முகத்தில் பல சிந்தனை கோடுகளை ஏற்படுத்த.

அதைக் கலைக்கும் விதமாய் தரணி பேசினான். "சாருமதி நாளைக்கு ஆபீஸ் வருவீங்களா?"

"ஏன்?" என்றாள் புருவம் சுருக்கி.

"அன்னைக்கு பீச்சிலே ஏதோ விளையாட்டா பேசினேன். நீங்களும் கோபப்பட்டுட்டீங்க... இன்று காலையில் என்னைப் பார்த்ததும் உங்க முகத்தில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியை நான் பார்த்தேன். நான் ஏதாவது தவறாக பேசியிருந்தால் என்னை மன்னிச்சிடுங்க ப்ளீஸ்!"

"ஸாரி ஸார். அன்னைக்கு என்னோட மூட் சரியில்லை. அதான் நான் டென்ஷனாயிட்டேன்."

"ஸார் வேண்டாம். தரணி போதும்."

"ஓகே தரணி.."

"வெல் இப்போ நீங்க சகஜமாயிட்டீங்க? இதையே அட்வாண்ட்டேஜா எடுத்துக்கிட்டு நான் ஒண்ணு சொல்லவா? யூ ஆர் வெரி ஸ்மார்ட்" என்றான்.

மறுபடியும் வெடுக்கென்ற பார்வையை வீசவும், "அச்சச்சோ திரும்பவும் கோபமா?" என்றான்.

"ஸார்.."

“ப்ளீஸ் கால் மீ தரணி. ஏதோ தங்களுடைய திருவாயினால் என் பேர் வெளிவந்தால் அடியேன் திருப்தி அடைவேன்.”

அவன் கூறிய பாவனையில் சாருமதி சிரித்தே விட்டாள்.

“அப்பா இப்பத்தான் பெயருக்குப் பொருத்தமாய்தான் முகம் மலர்ந்து இருக்கு, சரி நாளைக்கு சந்திப்போமா?”

புன்னகையுடன் கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறியவள் போகும் முன் அவனைப் பார்த்து ஒரு முறை சிரித்து விட்டுப் போனாள்.

தூரணிக்கு அன்றைய தினம் வெகு சந்தோஷமாய் இருந்தது. அன்றைய தினம் சாருவை முதன் முதலாய் சந்தித்தபோதே அவன் நெஞ்சுக் கூட்டிற்குள் சிறைப்பட்டு விட்டாள். அவளின் கோபம் வெளிப்படும் சமயம் வெண் பட்டு போன்ற குழைவான கன்னக் கதுப்புகள் சிவந்தது. அந்தி மாலையின் ஒளியில் நட்சத்திர மீன்களாய் மின்னிய விழிகள்.

அலைபாயும் கூந்தலை வெகு இலாவகமாய் ஒதுக்கிய விதமும் அவனை அவள் வசப்படுத்தின. இலக்கியங்களில் அண்ணலும் நோக்கினாள் அவளும் நோக்கினாள் என்பது போல முதற் பார்வையில் காதல் சாத்தியமா என்றெண்ணும் போது வேடிக்கையாய் சிரித்து இருக்கிறான் பலமுறை.

ஆனால், தன் வாழ்விலும் அதுபோல் நடக்குமென்று அவன் கனவிலும் நினைத்தானில்லை. சாருமதியைப் போல் ஒரு பெண்ணைக் கண்டால், அது சாத்தியமெனவேப் பட்டது. அந்தளவிற்கு ஒரே பார்வையில் அவனைக் கவர்ந்து விட்டாள், அவள்.

இன்றைய தினம் எதிர்பாராத விதமாய் அலுவலகத் திலேயே பார்ப்போம் என்று கனவிலே கூட நினைக்கவில்லை. அவளின் கனிவான பேச்சும், வேலையில் காட்டும் கவனமும், அவள் மேல் தனி மதிப்பைத்தான் தந்தன.

காலணிகளை வாசலில் காவலுக்கு நிறுத்தி விட்டு, உள்ளே நுழைந்தவளின் காதில் பலப்பல குரல்கள் மோதின.

“சரிம்மா, அழாதே இதெல்லாம் நடப்பது சகஜம்தானே. அம்மா அப்பா சொல்றா மாதிரி கேளு..” கூடவே அம்மாவின் சமாதானப்படுத்தும் குரல். அங்கு ஒரு புதிய சூழ்நிலை நிலவியது. பக்கத்து வீட்டு ராதிகா அழுத கண்களும் வீங்கிய முகமும் இருந்தாள். ஆங்காங்கே காயங்களோடு பார்க்கவே பாவமாய் இருந்தது.

ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க தம்பதிகள், ராதிகாவின் பெற்றோராய் இருக்கும் என்று தோன்றியது.

“என்னம்மா நடந்தது?” பேக்கை ஓரமாய் வைத்துவிட்டு தாயிடம் கேட்டாள்.

“எல்லாம் வழக்கமா நடக்கிறதுதான் சாரு. ராதிகாவோட புருஷனும், அவனோட அம்மாவும் சேர்ந்து இந்தப் பெண்ணோட சண்டை போட்டு அடிச்சத் தெருவிலே தள்ளிட்டாங்க.

சாரும்மா பார்க்க ரொம்ப பாவமாய் இருந்தது. அப்புறம் நான்தான் வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு வந்து மாத்துத் துணி கொடுத்து அவங்க அம்மாவுக்கு போன் பண்ணினேன்."

"என்ன அநியாயம் இது? நீங்க அவங்களை ஏதும் கேக்கலையா?"

"இல்லேம்மா... இன்னைக்குப் போய் சண்டை போட்டுட்டு வந்திடலாம் ஆனா நாளைக்கு என் பொண்ணு இந்த வீட்லே வந்து வாழணுமே... அதனாலதான்..."

"நீங்க இப்படி பயந்துகிட்டே இருக்கிறதாலதான் பிள்ளையைப் பெத்தவங்க எல்லாம் தலையிலே கொம்பு முளைச்சவங்க மாதிரி நடந்துக்கிறாங்க.."

"சாரு நீ சும்மாயிரு இது அவங்க குடும்ப விஷயம்.."

"வீட்டுக்குள்ளே நடக்கிற வரைக்கும்தான் அது குடும்ப விஷயம் வீதிக்கு வந்திட்டா?"

"அம்மா உன் கோபமும், ஆத்திரமும் நியாயமானதுதான். ஆனா கல்யாணமான ஒரு பெண் நிரந்தரமா தாய் வீட்டிலேயே தங்கிட்டா.. அதனால் ஏற்படற விளைவுகள் சாதாரண மானவை இல்லைம்மா."

"இதெல்லாம் புரிஞ்சுக்க உனக்கு வயசு பத்தாது." ராதிகாவின் தந்தை பேச்சு இவளை இன்னும் எரிச்சலூட்டி யது.

"வயசுலே பெரியவர் நீங்களே இப்படி பேசினாயெப்படி? ராதிகா நீயே சொல்லு நீ படிச்ச பொண்ணு. உன் புருஷன்

இல்லாம உன்னால சுயமா வாழவே முடியாதா? சுயமரியாதை யும், விட்டுட்டு அடி உதை தாங்கிட்டு வாழணுமா?"

அந்த ராதிகா, கண்களைத் துடைத்தாள். சாருவைப் பார்த்து "நீ சொல்றது உண்மைதான் சாரு. ஆனா இந்த சமுதாயம் பெண்களை அற்ப ஜீவனாத்தான் பாக்குது. அதிலே சுய மரியாதைக்கெல்லாம் இடமில்லை."

இளையவளுக்கு எரிச்சலாய் வந்தது. என்ன பெண் இவள், கொஞ்சம் கூட குடு சுரணையில்லாமல், மாட்டை, அடிக்கிற மாதிரி அடிச்சிருக்கான். அப்போ கூட, இந்த மாதிரி பெண்கள் இருப்பதால்தான் ஆண்களுக்கு கொழுப்பு ஏறிக்கிட்டே போகுது. அதற்கு மேல் அங்கு நிற்கப் பிடிக்காமல் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

அம்மா சமாதானப்படுத்துவதும், அவர்கள் விடைபெறும் ஒலியும் கேட்டது.

"சாரும்மா..." தலையைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவளிடம் சாப்பிடாம வந்திட்டியே? சாயந்திரம் காபி கூட தரலை. வா குடா மிளகு ரசம் இருக்கு... சிப்ஸ் பொறிச்சிருக்கேன்.."

"வேண்டாம்மா எனக்கு பசியில்லை."

கஸ்தூரி ஆதரவாய் மகளின் தலையை வருடினார். "சாரும்மா... புருஷன் பொண்டாட்டி சண்டையெல்லாம் சின்னப் பிள்ளைங்க சண்டை மாதிரி பொழுது போனா போயிடும்."

“ஏம்மா? தாலின்னு ஒரு கயிறைக் கட்டிட்டா அவன் இஷ்டப்படியெல்லாம் ஆடணுமா? இது எந்த ஊரு நியாயம்?”

“இல்லேடா, நாட்டு நடப்புன்னு ஒண்ணு இருக்குல்லே. இது காலங்காலமா நடக்குதே, நிர்வாணமான ஊர்லே கோவணம் கட்டறவன் கூட முட்டாள்தான் விடு..!”

“எனக்கு மனசே ஆறலைம்மா? கல்யாணமான நாள்ல இருந்து அவனுடைய தேவைகளை மட்டும் மனசிலே வைச்சிகிட்டு வாழணுமா? இது எந்த வகையிலே நியாயம்?”

“சாரு வாழ்க்கை எப்பவும் நேராவே இருக்காது. நெளிவு, சுளிவு எதிலும் உண்டு.”

“அம்மா ஆயிரம்தான் சமாதானம் கூறினாலும் சாருவின் மனம் கேட்கவில்லை. இந்த உலகத்தின் இலக்குகள் அவை விதித்துள்ள சட்டங்கள் மீது வெறுப்பும் சேர்ந்து கொள்ள நிச்சயம் இதை உடைத்தே தீர வேண்டும் என்ற வேகம் பிறந்தது.”

நாட்கள் சிறகடித்துப் பறந்தன. பருவக் காற்று சில்லென்று முகத்தில் தோன்றி சாருவின் முடிக்கற்றைகளை கலைத்து சில்மிஷம் செய்து கொண்டிருக்க, ஆப்பிள் ஜூஸைப் பருகியபடியே நேரத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தான்.

தரணி எங்கே போனீர்கள்? இத்தனை நேரமா? ஏக்கப் பெருமூச்சுகள் அந்த இடத்தையே வெப்பத்தில் நனைத்தன. சாருவிற்கே வியப்பாய்தான் இருந்தது. கல்லூரியில் படிக்கும் போது காதல் எனும் பெயரைக் கேட்டாலே காத தூரம் ஓடுபவள்.

அப்போதெல்லாம் எத்தனை பேர் அவளின் திருவிழி தரிசனத்திற்கு காத்திருந்தார்கள். யாரிடமும் மனதைப் பறிகொடுக்காமல் இருந்தவள் இன்று ஒரு விநாடிப் பார்வையிலேயே தரணியிடம் சிறைபட்டுப் போனதை அவளால் உணராமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவை அலையாய் புரளும் சுருள் கேசமும், சிவந்த இதழ்களும், கண்களில் வழியும் காதலும், கண்ணியமான பேச்சும், எந்த விஷயம் தரணியிடம் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தியது.

“என்ன மேடம் தீவிர யோசனையா? நான் வந்தது கூடத் தெரியாமல்?” நீல ஜீன்ஸ், பிங்க் நிற டீ சர்ட்டுடன் இளமை யாய் வந்து நின்ற தரணியிடம் பொய்க் கோபம் காட்டினாள்.

“ஸாரி டியர், கொஞ்சம் லேட்டாயிடுச்சு.”

“லவ்வுக்கு சிக்னல் விழற வரைக்கும் நீங்க சுத்திட்டு வர்றீங்க? அதுக்குப் பிறகு எங்களை தொங்கல்ல விடறீங்களே!”

“இங்கே பாருடா செல்லம்! இன்னைக்கு நான் லேட்டா வந்ததுக்குக் காரணம் என்னன்னு சொன்னா நீ வான்த்துக்கும், பூமிக்கும் குதிப்பே?”

“அப்படியென்ன விஷயம் சொல்லப் போறீங்க?”

“நம்ம மேட்டரை எங்கண்ணி கிட்டே ஓப்பன் பண்ணிட்டேன். கூடிய சீக்கிரமே எங்க வீட்டுலே பர்மிஷன் கிடைச்சிடும்.”

“அப்படியா?”

“ஆமாம், நீயும் சீக்கிரம் உங்க அம்மாகிட்டே பேசிடேன்.”

“ஏன்?”

“ஏனா? கண்ணுக்கு முன்னால் அழகான பெண்ணை வைச்சிகிட்டு எத்தனை நாள் வெறும் டாவு மட்டும் அடிக்கிறது?”

“ஏய்?” சாருமதி அவன் புஜத்தில் குத்தினாள்..

“நம்ம கல்யாணத்தைப் பற்றி நான் எத்தனை கனவுகளை கண்டு இருக்கிறேன் தெரியுமா சாரு?”

“தரணி உங்களை முதன் முதலா பார்த்த அன்னைக்கே என் மனசிலே பதிஞ்சுட்டங்க. அந்த இனிய நினைவுகளை உணர்ந்து இத்தனை சீக்கிரத்தில் கல்யாணம் பத்தி பேசணுமா?”

தரணி வாய் விட்டுச் சிரித்தான். “எனக்கு தெரிஞ்சு பெண்கள்தான் கல்யாணத்திற்கு அவசரப்படுவாங்க. ஆனா இங்கே எல்லாமே தலைகீழா இருக்கு.”

“லைப்பை என்ஜாய் பண்ணத் தெரியணும் தரணி. என்னைப் பொறுத்தவரையில் கல்யாணங்கிறது ஒரு அடிமைச் சங்கிலி, காதலன் கணவனா மாறும் போது ஆண்கள் ரொம்பவே மாறிப் போய்டுறீங்களே?”

“நீ சொல்ற வர்றது எனக்கு புரியலை சாரு.”

“காதலுக்கு வேணுன்னா கண் இல்லாம போகலாம். ஆனா கல்யாணத்திற்கு? சின்ன குறை கூட பூதாகரமா தெரியும் அளவுக்கு எக்ஸ்ட்ரே கண் இருக்கு. இப்போ பெரும்பாலான

கல்யாண பந்தம் முறியக் காரணமே சுற்றியிருக்கிற உறவுகள்தான். அவர்களால தம்பதியரின் நெருக்கம் குறையுங்கிறது என் அபிப்பிராயம்.”

தரணி மேற்கொண்டு ஏதோ பேச வரவும், பேர்தடையாய் வர அவர்களின் சம்பாஷணைகள் அத்தோடு முடிந்தன.

இரவு சமையலை முடித்து கழுவி சுத்தம் செய்து வெளியே வந்தாள் நளினி. வீடு வெறிச்சென்று இருந்தது. அஜய் ட்யூசன் முடித்துவிட்டு எட்டரைக் குத்தான் வருவான். மற்றவர்கள் வர ஒன்பது மணியாகிவிடும்.

அனைவரும் அலுவலகம் சென்று விட்டால் வீட்டில் அவளும், தேவியம்மாள், மட்டும் தான். அத்தையும் ஏதோ ஜாதகம் பார்க்கப் போவதாய் சென்றுவிட, நளினி மட்டும் தனியாய்! டிவியை ஆன் பண்ணி, சீரியல்கள் ஓடிக் கொண்டு இருந்தது.

சேனலை மாற்றியவள் வாசலில் அதையின் தலை தெரியவும், புன்னகைத்தாள். ஆனால் தேவியின் முகம் சுத்தமாய் வெளுத்துப் போய் இருந்தது. “என்னத்தை முகமெல்லாம் ஒரு மாதிரியா இருக்கு, ஜோசியர் ஏதாவது...?”

“வேலையெல்லாம் முடிஞ்சிட்டதா நளினி..”

“ம்..”

"அஜய் ட்யூசனில் இருந்து எட்டு மணிக்கு மேல்தானே வருவான்."

"ஆமாம் அத்தை."

"நாம கோவிலுக்குப் போயிட்டு வரும்போது கூட்டிட்டு வரலாமா?"

அத்தை ஏதோ முக்கியமாய் சொல்லப் போகிறாள் என்றெண்ணி இவளும் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

பிரகாரத்தை சுற்றி விட்டு சற்று நேரம் அமர்ந்து இருக்க, "என்ன அத்தை ஏன் கவலையா இருக்கீங்க?"

"நேத்து ராத்திரி எனக்கு ஒரு கெட்ட கனவு வந்தது. அதிலிருந்து மனசே சரியில்லை. அதனால்தான் ஜோசியரைப் போய் பார்த்திட்டு வந்தேன். நான் பயந்தபடியே நம்ம குடும்பத்திலே ஏதோ பிரச்சனை வரப் போகுதாம். அதனால நம்ம குடும்பமே பிரிய வாய்ப்பிருக்குன்னு சொல்லிட்டாரு" சொல்லும் போதே தேவியின் கண்களில் நீர் துளிர்ந்தது.

நளினி ஆதரவாய் அவரின் விரல்களைப் பற்றினாள். "ஜோசியர் என்ன கடவுளா அவர் சொன்னதெல்லாம் உடனே பலிக்கிறதுக்கு?"

"இல்லைம்மா! என்ன கஷ்டம் வந்தாலும், நம்ம குடும்பத்தோட ஒற்றுமை குலையக் கூடாதுன்னு நான் வேண்டாத கடவுள் இல்லை. அதே மாதிரி குத்து விளக்கா நீ வந்து சேர்ந்திட்டே! ஆனா வேறெயென்ன பிரச்சனை வருமோ தெரியலையே?"

"கடவுள் கிருபையில் நமக்கு எந்தக் குறையும் வராது அத்தை. ஜோசியர் ஒரு நம்பிக்கை அவ்வளவுதான். அதையே நம்பி மனசு கவலைப்படக் கூடாது."

"நம்ம குடும்பம் பிரியப் போகுதுங்கிற நினைப்பையே என்னால தாங்க முடியலையே. அப்படி மட்டும் ஏதாவது நடந்ததுன்னா நான் உயிரோடவே இருக்க மாட்டேன்."

"அத்தே ப்ளீஸ்! கடவுள் நமக்கு எந்தக் கஷ்டத்தையும் தர மாட்டான். நல்லதையே நினைப்போம். நல்லதே நடக்கும். நானே உங்ககிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றி பேசணும்."

"என்னம்மா?"

"நம்ம தரணி, சாருமதினனு ஒரு பொண்ணை விரும்ப ரானாம். ரொம்பவும் நல்ல பொண்ணாம். படிச்ச பொண்ணு. அப்பா இல்லை. அம்மா மட்டும்தான். ஓரளவு வசதியான குடும்பம். அக்காவை திருச்சியில் உறவுலேயே தந்திருக்காங்களாம்.."

"ஓஹோ.."

"பொண்ணு வசதியா இல்லாட்டியும் பரவாயில்லை. நல்ல குணமிருந்தா போதுமே! கோவில்ல வைச்ச நல்ல விஷயம் சொல்லி இருக்க... மாமாகிட்டேயும் கலந்து பேசி ஒரு முடிவெடுப்போம். நேரமாகுது. அஜய் காத்துக்கிட்டு இருப்பான்... வா போகலாம்."

"அம்மா பசிக்குது சாப்பாடு தயாரா?"

"தரணி இப்படி வந்து உக்காரேன். உங்கிட்டே கொஞ்சம் பேசணும்."

"என்னப்பா?"

"ஒரு நல்ல சம்பந்தம் வந்திருக்கு. உனக்கு பொண்ணைப் பிடிச்சிருந்தா கல்யாணத்தைப் பற்றி யோசிக்கலாம்."

"எனக்கு இப்போ என்னப்பா அவசரம்?"

"என்ன நளினி, நீ சொன்னதைப் போல தரணிகிட்டே ஒண்ணும் வேகமே இல்லை. அப்போ இன்னும் இரண்டு வருஷம் போகட்டுமே.." தரணி விழிக்க.

"அம்மா, மகனின் காது மடல்களை திருகினாள். "டேய் படவா, உங்கண்ணி எல்லா விஷயத்தையும் என்கிட்டே சொல்லிட்டா அழுக்கினி மாதிரி அமைதியா இருந்திட்டு, இத்தனை பெரிய வேலை செய்திட்டியே?"

"போங்கம்மா..!"

"அய்யே! அண்ணனுக்கு வெட்கத்தைப் பாரேன்.."

"ஏய்?"

"சரிடா. நல்ல விஷயத்தை ரொம்பவும் தள்ளிப் போட வேண்டாம். அந்தப் பொண்ணு வீட்டுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை வர்றோம்னு தகவல் சொல்லிடு என்ன..?"

"இதோ இப்பவே சொல்லிடறேன்.."

"எப்படி?"

"போனில்தான்.."

"கழுதை.. இந்நேரம் போன் பண்ணா அவ என்ன நினைப்பா?"

"நீங்க வேறம்மா இப்போல்லாம் அண்ணா செல்லை கட்டிகிட்டுதான் தூங்கறான்..."

"இப்பவே தரணி முகத்திலே கல்யாணக் களை வந்திடுச்சு.."

"போங்கண்ணி..."

அந்தக் குடும்பம் இன்பமாய் புன்னகைத்தபடியே புதிய உறவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த புன்னகைக்கு ஏற்படப் போகும் பங்கத்தை உணராமல்!

வீட்டிற்குள் நுழையும் போதே, சாருவிற்கு யோசனையாய் இருந்தது. தரணியுடனான இன்றைய சந்திப்பில் அவன் திருமணத்திற்கு சம்மதம் கூறியதோடு, ஞாயிற்றுக்கிழமை பெண் பார்க்க வருவதாக வேறு கூறிட, அதை அம்மாவிடம் எப்படி ஆரம்பிப்பது என்ற யோசனையில் வந்தவளை,

பக்கத்து வீட்டு ராதிகாவின் அழகை கேட்டது. "என்னம்மா ராதிகா வீட்ல மறுபடியும் பிரச்சனையா?"

"வழக்கம் போல ராதிகாவுடைய புருஷனும், அவ மாமியாரும் சேர்ந்திட்டு ஒரே அடி. பாவம்! அந்தப் பொண்ணு. இந்த கும்பல்கிட்டே மாட்டிக்கிட்டு ரொம்பவும் கஷ்டப்படறா.." குடான காரியை தந்தபடியே சொன்னாள் அம்மா.

"அம்மா.. நான் உங்ககிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்?"

“என்னடி பீடிகையெல்லாம் பலமா இருக்கு..” சாமி படத்தில் விளக்கை ஏற்றியபடியே கேட்டாள் அம்மா.

“அம்மா... நான் தரணின்னு ஒருத்தரை நேசிக்கிறேன். அவங்க வீட்டுலேயிருந்து வர்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை பெண் பார்க்க வர்றாங்களாம்..”

“என்னடியிது? ஏதோ சினிமாவுக்கு போயிட்டு வர்ற மாதிரி சொல்றே? யாராவது வந்து பெண் கேட்டா உடனே தந்திட முடியுமா? உன் கல்யாண விஷயத்திலே அக்கா, அத்தானை ஒரு வார்த்தை கேட்க வேண்டாமா?”

“அம்மா இப்போ உடனே ஒண்ணும் கல்யாணம் நிச்சயமாகிடப் போறதில்லே. அவங்க வந்து பார்த்திட்டுப் போவாங்க, உனக்கு பிடிச்சிருந்தா மேற்கொண்டு பேசு” அவள் முகம் அலம்ப சென்று விட்டாள்.

கஸ்தூரியம்மாவுக்கு என்ன பேசுவது என்றே தெரியவில்லை. சரி படித்த பெண், புத்திசாலி அவளின் தேர்வு தவறாய் இருக்காது. பார்ப்போம் என்று அவரும் அந்த ஞாயிற்றுக் கிழமைக்காக காத்து இருந்தார்.

அந்த நாளும் வந்தது. கஸ்தூரிதான் பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். சாரு அப்படியொன்றும் ஆர்வம் காண்பிக்கவில்லை. வழக்கம் போலவே இருந்தாள். வீட்டை ஒதுங்க வைத்து,

டிபன் தயார் செய்து நிமிர்வதற்குள் கஸ்தூரியம்மாள் துவண்டுதான் போனாள்.

சாரு ஸைப்ரரிக்கு சென்று விட்டு தாமதமாயித்தான் வந்தாள். “என்ன சாரு இது? உன்னைப் பெண் பார்க்க வர்றாங்களன்னு சொன்னே. நான்தான் வானத்துக்கும், பூமிக்குமா குதிக்கிறேன். நீ என்னடான்னா ரொம்ப கேஷ்வலா இருக்கியே?”

“நான் எப்பவுமே என் நிலையில் இருந்து மாறவே மாட்டேன்..”

“இப்படி துக்கிரித்தனமா எதுவும் பேசாம இரு. சரி எத்தனை பேர் வருவாங்க?”

“எனக்குத் தெரியாது?”

“உனக்கு என்னதாண்டி தெரியும்! முறைக்காதே. எட்டு பேருக்கு வர்ற மாதிரி டிபன் தயார் பண்ணியிருக்கேன்.

“நீ போய் குளிச்சிட்டு பட்டுப் புடவை கட்டிக்கோ. பூ வாங்கி வைச்சிருக்கேன். அதையும் வைச்சிக்கோ... அப்புறம், பக்கத்து வீட்டு பெரியம்மாவையும், மாடி வீட்டு பாட்டியையும் வரச் சொல்லி இருக்கேன்.”

“ஏம்மா? எதுக்கு இப்படி கூட்டம் கூட்டுறே?”

“அறிவு கெட்ட மாதிரி பேசாதே, சாரு வெளி மனுஷங்க வரும்போது நமக்குன்னு ஒரு நாலு பேர் இருக்க வேண்டாமா? உடனே வெண்மதியையும் கூப்பிட முடியாதே, மசமசன்னு நிக்காம நீ போய் தயாராகிற வழியைப் பாரு!”

அதற்கு மேல் ஏதும் பேசாமல் நகர்ந்தவள், ஆரஞ்சு நிற வேலைப்பாடுகள் கொண்டு இருந்த சந்தனநிற பட்டுப்புடவை கட்டிக் கொண்டு தளர பின்னலிட்டு மல்லிகையை குடிக் கொண்டாள். லேசான பவுடர் பூச்சு, செல்லில் தரணிக்கு தொடர்பு கொண்டாள்.

“ஏய் செல்லம் என்னடா?”

“என்ன தரணி அஞ்சு மணிக்கு வர்றேன்னு சொன்னே இன்னும் வரலையே?”

“ஆஹா.. என் காதல் தேவதையே... அதற்குள் இத்தனை அவசரமா? நேத்து கல்யாணத்திற்கு இஷ்டமே இல்லாத மாதிரி பேசினே?”

“அம்மா என்னை படுத்தறாங்க. என்னாலயும் இந்த காஸ்ட்யூமில் ரொம்ப நேரம் வெயிட் பண்ண முடியாது.”

“அடிப்பாவி! போனை வை. உங்க தெரு முனை அருகில் வந்தாச்சு.” தரணி லைனைக் கட் பண்ணி விட சாருமதி பெருமூச்சு ஒன்றை வெளிப்படுத்தினாள்.

வந்தவர்களை வரவேற்று ஹாலில் அமர வைத்தனர். “வணக்கம், எல்லோரும் வாங்க உட்காருங்கோ.”

முன்னேற்பாடாய் விரிக்கப்பட்டு இருந்த கம்பளத்தில் தட்டுகளை வைத்தனர். சிறுவன் அஜய் துறுதுறுவென்று இருந்தான். தரணியின் தந்தை பேச ஆரம்பித்தார். “வணக்கம்மா நான் சதாசிவம் தரணியுடைய அப்பா. இது என் முதற் பிள்ளை, ரகு அவன் மனைவி நளினி, பேரன் அஜய்,

என் மகள் நித்யா, எங்க வீட்டு சி.எம். தேவி என்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அம்மாளைக் கண்டதும், கஸ்தூரி சிறு நெற்றி சுருங்கலுக்குப் பின், “நீங்க தேவியா?” சிவதாணு மாமாவுடைய பொண்ணுதானே?”

“ஆமா நீங்க?”

“என்ன தேவி என்னை நினைவு இல்லை, நான்தான் கஸ்தூரி, நாம இரண்டு பேரும் ரெட்டியார்பட்டி பள்ளியில் ஒண்ணா +2 வரை படிச்சோமே நினைவில்லையா?”

“அந்த கஸ்தூரியா நீ என்னடி இது அடையாளமே தெரிய லையே? எத்தனை நாளாச்சு பார்த்து. பெண்களிருவரும் கைகோர்த்து தங்கள் அன்பை பரிமாறிக் கொள்ள தரணியின் வயிற்றில் பாலை வார்த்தது போலிருந்தது.

“உன் மகன்தான் தரணியா?”

“ஆமாம்... நாம பேசிகிட்டா மாதிரியே இப்போ சம்பந்தி ஆகப் போகிறோம்... நாம நிறைய பேச வேண்டி இருக்கு.”

“தேவிம்மா, பழைய தோழிங்க நீங்க பேசினா நேரம் போறதே தெரியாது. ஆனால் தரணி பாவம் இல்லையா?”

“போங்க உங்களுக்கு எப்பவுமே கிண்டல்தான். உன் பொண்ணுதான் எனக்கு மருமகளா?”

“முதல்ல காபி டிபன் சாப்பிடுங்க. நான் போய் சாருவைக் கூட்டிட்டு வந்திடறேன்” கஸ்தூரி நகரவும்.

“நம்ம வீடுன்னு ஆகிப் போச்சு முதல்ல உன் பொண்ணைக் கூப்பிடு!” கஸ்தூரிக்கு மனம் முழுக்க நிறைவாய் இருந்தது.

காதல் என்கிறாளே வருபவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களோ என்று அச்சப்பட்டாள். ஆனால், இப்போது அந்தக் கவலை முற்றிலும் அகன்று போய் இருந்தது. மகளைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டார்.

"அய்யோ என் செல்லமே என்னமோ ஏதோன்னு நினைச்சேன். ஆனா, இத்தனை நல்ல இடமா நீ தேர்ந்தெடுப்பேன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை."

"என்னம்மா சொல்றே?"

"தேவி அதான் தரணியோட அம்மா என்னோட நெருங்கிய தோழி. அது மட்டுமில்லை. அந்தக் குடும்பம் மொத்தமுமே ரொம்ப நல்லவங்க மாதிரி தெரியுது. நீ ரொம்ப கொடுத்து வச்சவட சாரு.."

ஆசை பொங்க அவளின் மேல் விழிகளைத் திருப்பினான். அழகு சிலையென வந்து நின்ற அவளைக் கண்டதும் இமைக்கவும் மறந்தான் தரணி. அனைவரின் கண்களிலும் திருப்தி வழிந்தது.

"என்னம்மா படிச்சிருக்கே?"

"எம்.காம்."

"தரணி எல்லா விஷயமும் சொன்னான். ஒப்பனா சொல்லப் போனா இங்கே வர்ற வரைக்கும் பொண்ணு யாரோ? எப்படிப்பட்ட குடும்பமோன்னு பயமிருந்துகிட்டே இருந்தது மனசு. ஆனா, கடைசியிலே என் தோழி கஸ்தூரியோட பொண்ணுன்னு தெரிஞ்சதும் இனி எனக்கு கவலையே இல்லை. இப்போ நீதாம்மா சொல்லணும். எங்களை உனக்குப் பிடிச்சிருக்கான்னு.."

"ம்.. ரொம்பவே. அத்தை எனக்கு கத்தி வளைச்சப் பேசத் தெரியாது. அதனால் வெளிப்படையாகவே சொல்லிடறேன்."

"இனிமேயென்னம்மா தயக்கம். அதான் நாமெல்லாம் ஒண்ணுக்குள்ளே ஒண்ணு ஆயிட்டோமே...! உன் மனசில் இருப்பதை சொல்லும்மா..." தரணியின் தந்தை அனுமதி தரவும், தரணியும், கஸ்தூரியும் சாரு என்ன சொல்லப் போகிறாளோ என்று பயத்துடன் அவளைக் கண்டனர்.

"எனக்கு எல்லோரையும் பிடிச்சிருக்கு! ஆனா நான் இப்போ சொல்றதை நீங்க தவறா எடுத்துக்கக் கூடாது. சில விஷயங்களை முன் கூட்டியே பேசிடறது நல்லது. தேவையில்லாத மனக்கசப்பு வராது. எனக்குன்னு சில கொள்கைகள் இருக்கு. எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும், அதை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன்.

"ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் எதுக்கு கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறாங்க?"

"இரண்டு பேரும் சந்தோஷமா வாழறதுக்கு.."

"அந்த சந்தோஷத்திற்கு சில தடைகள் வந்தா அதை தள்ளி வைக்கிறது தப்பில்லையே? எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்திற்கு முழு சம்மதம். ஆனா கல்யாணத்திற்குப் பின் பிறகு கூட்டுக் குடும்பமா வாழ எனக்கு விருப்பமே இல்லை. என்னோட கொள்கைப்படி தனிக்குடித்தனம் பண்றதா இருந்தா இந்த கல்யாணத்திலே எனக்கு எந்த ஆட்சேபணையும் இல்லை."

சாருமதி பேசி முடிக்கும் போது அங்கு பெருந்த அமைதி நிலவியது. யாருமே ஏதும் பேச முடியாத சூழ்நிலை.

"நீ ஒண்ணும் வித்தியாசமா எடுத்துக்காதே. தேவி அவ சின்னப் பொண்ணு, ஏதோ தெரியாம பேசறா?"

"அம்மா நான் சரியாத்தான் பேசறேன். நாட்டுலே நாம எத்தனை விஷயங்களைப் பாக்குறோம். என் வாழ்க்கையிலே எந்த விதமான அசம்பாவிதமும் நிகழ்ந்திடக் கூடாதுன்னு நான் முடிவெடுக்கிறதிலே எந்தத் தவறும் இல்லையே?"

"கல்யாணத்துக்கு முன்னாடியே என் பிள்ளையை என்கிட்டேயிருந்து பிரிக்கணும்னு நினைக்கிறியேம்மா? இது நியாயமா?"

"எனக்கு ஒரு விஷயம் புரியலைங்க? இருபது வருஷமா பெத்து வளர்த்த பெத்தவங்களை விட்டுட்டு கல்யாணம் பண்ணின ஒரே காரணத்திற்காக, பெண்கள் வந்திடறோம். இது மட்டும் பெத்தவங்ககிட்டே இருந்து பிள்ளையை பிரிப்பது இல்லையா? பிரசவ வேதனை ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒன்றுதானே..."

"காலங்காலமா நடந்து வர்ற விஷயம்தானே இது?"

"இருக்கலாம். வருங்காலமாவது மாறணும் இல்லையா? பெண்ணுக்குப் பெண்ணே எதிரியான எத்தனையோ விஷயங்கள் நம்ம காதுக்கு எட்டுதே.. என்னோட கொள்கை. இதுதான் நான் கூட்டுக் குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட முடியாது. முட்டாள்தனமாய் காம்ப்ரமைஸ் பண்ணிகிட்டு, சின்ன சின்ன சந்தோஷத்தைக் கூட விட்டுட்டு என்னால வாழ முடியாது."

ஹாலில் யாரும் பேசவில்லை. "இதுதான் உன் முடிவா?" முதலில் தரணிதான் வாய் திறந்தான்..

"ஆமாம்."

"அப்போ எனக்கு இந்த கல்யாணமே தேவையில்லை."

"தரணி ப்ளீஸ். நான் உங்க குடும்பத்தை வெறுக்கலே. கல்யாணத்திற்குப் பிறகு தனியா இருப்பது நல்லதுன்னு பீல் பண்ணேன்."

"ஸாரி சாருமதி என் குடும்பத்தை விட எனக்கு எதுவுமே முக்கியம் இல்லை. நீ என் கூட வாழணுமின்னா என் வீட்டிற்கு என் மனிதர்கள் கூடதான் இருக்கணும். இதுக்கு சம்மதமின்னா சொல்லு மேற்கொண்டு பேசலாம்."

"தம்பி.."

"இல்லை ஆன்ட்டி நான் இவளை விரும்பினது உண்மை. ஆனா அவ பேசறது நடைமுறைக்கு சாத்தியப்படுமா? என் முடிவை நான் தெளிவா சொல்லிட்டேன். இனி முடிவெடுக்க வேண்டியது அவள்தான்" தரணி வெளியே சென்றிட அவனைத் தொடர்ந்து, மற்றவர்களும் சென்றனர். கஸ்தூரியின் கையைப் பற்றிய தேவி மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் போய் விட்டாள்.

7

சாப்பிட செய்த பலகாரங்கள் அனைத்தும் முடியுபடியே இருந்தன. கிச்சனில், துணைக்கு வந்த அக்கம் பக்கத்தினர், "இதோபாரு! கஸ்தூரி என்னதான் இருந்தாலும் உன் பெண்ணிற்கு இத்தனைத் திமிர் ஆகாது.

ஆம்பிளை இருந்து வளர்த்திருந்தா ஒழுங்கா இருந்திருக்கும் தானே. படிச்ச சம்பார்க்கிறவ இல்லையா? அதனாலதான் இத்தனை எடுத்தெறிஞ்சு பேசறா?"

கஸ்தூரி அதற்குப் பிறகு மகளிடம் எதுவும் பேசவில்லை. பூஜையறையே கதியென்று கிடந்தாள். ஆனால், சாருமதியோ எதுவுமே நடக்காதவள் போல சாதாரணமாக இருந்தாள். உடையெல்லாம் மாற்றிய பிறகு, "அம்மா எனக்கு பசிக்குது சாப்பாடு எடுத்து வைக்கிறியா?"

மெல்ல எழுந்த கஸ்தூரி மகளை ஊன்றி கவனித்தாள். "என்ன பொண்ணுடி நீ, நீயா ஒருத்தனை விரும்புரேன்னு சொன்னே, பொண்ணு பார்க்க வர்றாங்கன்னு தயார் பண்ண சொன்னே? எல்லாத்தையும் செய்திட்டு நீயே உன் தலையிலே மண்ணை வாரிப் போட்டுக்கிடையே?"

"அம்மா?"

"பேசாத! பொண்ணா பொறந்தா பொறுமை வேணும். அப்படியில்லைன்னா அவ பெண் ஜென்மமே இல்லை. உன் உணர்வுகளுக்கு அடுத்தவங்க எப்படி மதிப்பு தரணுமின்னு ஏதிர்பார்க்குறீயோ அதே மாதிரி அடுத்தவங்க உணர்வுகளை நீயும் புரிஞ்சுக்கவே மறுக்குறே? தேவி எத்தனை நல்லவ தெரியுமா? அவ வீட்டுல வாழ நீ கொடுத்து வச்சிருக்கணும்."

"அம்மா ப்ளீஸ்! எத்தனையோ விஷயங்களைத் தாண்டியும் திருப்தின்னு ஒண்ணு இருக்கு. எல்லாத்தையும் பூட்டிக்கிட்டு வாழ நான் ஒண்ணும் சராசரி பொண்ணு இல்லை. என் வாழ்க்கையை எந்த தடங்கலும் இல்லாம திருப்தியா

வாழணுமின்னு நான் முடிவு பண்ணிட்டேன். தரணி பத்தி எனக்கு நல்லாத் தெரியும். நீ கவலைப்படாம சாப்பாடு போடு."

மகள் அத்துடன் பேச்சை முடித்துவிட, மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் சென்று விட்டார் தாய்!

நாட்கள் மௌனமாய் நர்த்தனமாடியபடி விரைந்தன. காலம் தம் கடமையை செவ்வனே செய்து கொண்டு இருந்தன. தரணியும் வழக்கம் போல் ஆபீஸ் சென்று வந்தான். ஆனால் வழக்கமான கலகலப்பு அவனிடம் காணாமல் போய் இருந்தது. எல்லார் முன்னிலையிலும் வலுக்கட்டாயமாக அவன் சிரித்தான்.

தனிமையில் வருந்தினான். இரண்டொரு முறை சாருமதி போன் செய்த போதும் அதை அட்டெண்ட் பண்ணாமல், இருந்து விட்டான். தேவியம்மாவிற்கு மட்டும் மகளின் இந்த மாற்றம் வெகுவாய் உரைத்தது. தாயறியா குலா?

மதிய நேரம். அடுப்பில் குழம்பு கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. தேவி விருப்பமே இல்லாமல் டி.வி. பார்த்துக் கொண்டே, கார்ட்டை நறுக்கிக் கொண்டிருக்க, காலிங் பெல் ஒலித்தது.

கதவை திறந்ததும், தன் ஒன்று விட்ட சகோதரி ஜெயாவைக் கண்டதும் அன்போடு தழுவிக்கொண்டாள். "வாங்கக்கா? எப்படி இருக்கீங்க? மஸ்கட்டில் இருந்து இந்தியாவிற்கு எப்போ திரும்பினீர்கள்?"

"இரண்டு நாள் ஆகுது. ரிசட்டில் தங்கி இருக்கோம்."

"என்னக்கா இது? உரிமையா நம்ம வீட்டுல வந்து தங்காம ஓட்டல்ல ஏன் தங்கணும்?"

"இல்லே தேவி நான் தமிழ் நாட்டுலே உள்ள கோவில் களுக்கு போக வந்திருக்கேன். அதனாலதான் வீட்டிலே தங்கலை. இன்னைக்கு நைட் காஞ்சிபுரம் போறேன்."

நளினியும் குளிர்ந்த நீரைக் கொண்டு வந்து தந்தவள், "நல்லா இருக்கீங்களா அதை?" என்றாள்.

"நீ எப்படி இருக்கேம்மா?"

"அக்கா, அத்தானும், ராகுலும் கூட வந்திருக்காங்களா?"

ஜெயாவின் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டது. "ராகுல் இப்போ உயிரோட இல்லை தேவி!"

இவர்கள் இருவரும் கணிசமாய் அதிர்ந்திருந்தார்கள்.

"என்னக்கா சொல்றீங்க? ராகுலுக்கு என்னாச்சு?"

"ராகுல் ஒரு பொண்ணை மனசார விரும்பினான். ஆனா உங்க அத்தான் அதை ஒப்புக்கலை. அதனால் அந்தப் பொண்ணு இறந்திட்டா. கொஞ்ச நாள் பித்து பிடிச்சா மாதிரி இருந்தவன் திடீர்னு அவனும்..." குலுங்கினார் அவர். "பெத்து வளத்தவங்களை மனசால் நினைக்காம நேத்து வந்த காதலால தினம் தினம் என்னை சாகடிச்சிட்டுப் போயிட்டான்."

"கவலைப்படாதீங்க அதை. சில இளைஞர்கள் இன்பத்தை சுலபமா ஏத்துக்கிற அளவுக்கு, பிரச்சனைகளை எதிர் கொள்ள பயப்படறாங்க."

அதன் பிறகு ஜெயா பேசிய சில வார்த்தைகள் எதுவுமே தேவியம்மாளின் காதில் விழவில்லை. மனம் முழுக்க ரணமாய் இருந்தது. ராகுலைப் போலவே தரணியும் ஏதாவது தவறான முடிவிற்குப் போய்விட்டால், அதற்காக உயிரோடு என் பிள்ளையை தாரை வார்க்கவா இத்தனை அருமை பெருமையாய் வளர்த்தேன். மனது இரு தரப்பிலும் வாதிட மிகவும் சோர்ந்தார் தேவி.

நளினியுடைய கவலை தோய்ந்த முகத்தினைப் பார்த்து, "நான் கோவிலுக்குப் போயிட்டு வருகிறேன்" என்று கிளம்பினார்.

அர்ச்சனையை முடித்துவிட்டு கிளம்புகையில், கஸ்தூரியைப் பார்க்க நேரவும், என்ன பேசுவது என்று தெரியவில்லை தேவிக்கு. கஸ்தூரியே வாய் திறந்தாள்.

"நானே உன்னைப் பார்க்க வரணுமின்னு நினைச்சிட்டு இருந்தேன் தேவி. நல்லவேளையா கோயில்லேயே உன்னைப் பார்த்திட்டேன். என்னை மன்னிச்சிடு தேவி."

"ச்சீ மன்னிப்பெல்லாம் எதற்கு?"

"இல்லே தேவி, சாருவுடைய நடத்தைக்கு நான்தானே மன்னிப்பு கேட்டாகணும். ஆனா சாரு ரொம்பவும் நல்லவ தேவி. அவ பழகின இடம், சந்தித்த சமுதாயம் இது எல்லாமே அவளுக்குள்ளே சில மாறுதல்களை உருவாக்கிடுச்சு. தனக்குத் தானே எதையோ தவறா கற்பனை செய்துகிட்டு, அவளுடைய இந்த செயலிற்குப் பின்னாடி புரிந்து கொள்ளாத தன்மைதான் இருக்கே தவிர, வேற எந்த கெட்ட எண்ணமும் இல்லை."

தேவி ஏதும் பேசவில்லை.

"தேவி ஒரு நல்ல தோழிங்கிற முறையிலே நான் உன்கிட்டே ஒரு யாசகம் கேட்கலாமா?"

"என்ன கஸ்தூரி இது? பெரிய பெரிய வார்த்தையெல்லாம் பேசிகிட்டு.."

"இல்லே தேவி நம்ம பிள்ளைகளோட வாழ்க்கை நல்லபடியா அமையணுமே? சாருவுடைய காதல் உண்மை. தரணியைத் தவிர வேறு யாரையும் கல்யாணம் செய்துக்கப் போறதில்லைன்னு. உறுதியா இருக்கா? அதனால் எனக்காக நீ கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்தீன்னா, இது ஒரு வகையில் உனக்கு சுயநலமாகக் கூடத் தோணும். ஆனா, நீயே கைவிட்டுட்டா சாருவை என்னால கடைசி வரை மாத்த முடியாமலே போயிடும்."

"எனக்குப் புரியுது கஸ்தூரி, உன் பொண்ணு சொத்து பத்தில பங்கு கேட்டா பரவாயில்லை. அவ என் பிள்ளையையே..!"

"அன்பை பங்கிடுவதில் அர்த்தம் இல்லைன்னு அவ கூடிய விரைவில் புரிஞ்சிப்பா தேவி. உன் குடும்பத்திற்கு வந்திட்டா, அவ மாறுவான்னு எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும் என்பதைப் போல" கஸ்தூரியின் பேச்சை சிந்திக்க ஆரம்பித்தாள் தேவி.

சில நாட்களாகவே தரணி இயல்பாய் இல்லை என்பதை அந்தத் தாயுள்ளம் சற்றே உணர்ந்துதான் இருந்தாள். வெளியே சிரித்தாலும், உள்ளே வேதனையைச் சுமந்தபடி வளைய வருவதை பார்த்திருக்கிறாளே. 'என் பிள்ளையின் நலனிற்காக

எத்தனையோ விட்டுக் கொடுத்தேன். இப்போது அவனையே' நெஞ்சம் வலித்தாலும் தரணியின் எதிர்காலம் பெரிதாய் பட்டது. அம்மனின் முன்பு போய் நின்றாள்.

"அம்மா உன் சந்நிதியில் நின்று முடிவு செய்திட்டேன். இது நல்லபடியாக நடக்கணுமின்னு நீதாம்மா அருள் புரியணும்." மனதார அம்மனை வேண்டிக் கொண்டு கஸ்தூரியிடம் திரும்பினாள். "கஸ்தூரி இது உடனே எடுத்த முடிவு இல்லை. நான் உன்னை நம்புறேன். ஏன்னா, நாம் நல்லதே நடக்குமின்னு நம்புவோம்."

"அப்படின்னா?"

"உன் பொண்ணுக்கும், தரணிக்கும் கூடிய விரைவில் கல்யாணம் நடக்கும். கவலைப்படாம இரு. நான் வீட்டுக்குப் போய் கலந்து பேசிட்டு சொல்றேன்."

வீட்டிற்கு வந்து எல்லோரிடமும் தன் முடிவைச் சொன்னபோது தரணி மிகவும் கோபப்பட்டாள். "எனக்கு ஏம்மா இத்தனை பெரிய தண்டனை. நம்ம குடும்பத்தை விடவும் வேறெதுவுமே முக்கியம் இல்லை. நான்தான் எதுவுமே வேண்டாமன்னு சொன்னேனம்மா.."

"தரணி உன் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவிற்கு நான் ஒண்ணும் மனசாட்சி இல்லாதவ இல்லப்பா. நல்லா யோசிச்சதான் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கேன். எனக்கு எல்லாத்தையும் விட உன் நிம்மதி முக்கியம்."

"அம்மா..." தரணியின் குரல் தழுதழுத்தது.

"மனசு வெள்ளைத்தாளா இருக்கும் வரையில் எதையும் எழுதலாம். ஆனால், ஏற்கனவே எழுதின எழுத்து மேலே எழுதினா அது கிறுக்கலாகத்தான் போய் முடியும். உன் மனசு அந்தப் பொண்ணை மறக்க முடியாம படற பாடு எனக்குப் புரியுது ராஜா.."

"தேவி நீ நல்லா யோசிச்சதான் இந்த முடிவை எடுத்து இருக்கியா?"

"ஆமாங்க. என்னோட இந்த முடிவுக்கு நீங்க எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்வீங்கன்னு நம்புறேன்.."

"அப்போ என்னை தனியா அனுப்புறதுன்னு முடிவு பண்ணிட்டே இல்லேம்மா.."

"டேய்! ஏன்டா இப்படி பேசுறே? நீ என்னை விட்டுட்டு பிரியறதா நான் நினைக்கலையே? தினமும் பாக்காம இருந்தா இந்த அம்மாவை நீ மறந்திடுவியா என்ன?"

"அப்படி அந்த பொண்ணையே கல்யாணம் பண்ணி வைக்கணுமிங்கிற அவசியம் என்ன வந்தது?"

"தரணியோட முழுமையான சந்தோஷம்..."

"அவனே கல்யாணம் வேண்டானனு சொல்றானே?"

"அது முழு மனசோட இல்லைங்க. பக்கத்திலே இருக்கிற தால மட்டும் அன்பு வளராது. என் மகன் வெளியூரில் இருக்கிறதா நினைச்சிக்கிறேன். இதையெல்லாம் தாண்டி தரணி மேலே எனக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கு. அதனால் இந்தக் கல்யாணம் நடக்கும்."

தேவியின் பேச்சிற்கு, மறு பேச்சு பேசி அங்கு பழக்கமில்லாததால் எல்லோருமே அதற்கு ஒப்புக் கொண்டனர். தேவியம்மாள் சொன்னது போலவே திருமணமும் நல்லபடியாய் நடந்தேறியது.

முதலிரவு. ஒவ்வொரு தம்பதிகளின் வாழ்விலும் மறக்க முடியாமல் பதிந்து விடும் பரிச்சயமான ஆனந்த இரவு. அடையாறில் ஒரு பிளாட்டை அவர்களின் தனிக் குடித்தனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்.

பூக்களும், ஊதுபத்திகளும் தத்தம் பங்கிற்கு நறுமணம் வீசிக் கொண்டு இருக்க, அறைக்குள் இருவரும் தனிமையில் மௌனம் அவர்களுக்குத் துணையாய்! தரணி எவ்வித உணர்வையும் காட்டாமல் அமைதியாய் அமர்ந்திருந்தான். சாருலே பேசத் துவங்கினாள்.

"என்ன தரணி எதுவுமே பேசலை? எம்மேல இன்னும் கோபம் தீரலையா?"

"அதெல்லாம் இல்லையே? நான் நார்மலாத்தான் இருக்கேன்."

"உங்க நிலைமை எனக்குப் புரியுது தரணி. இத்தனை நாளா கூடப் பழகின உறவுகளை பிரிஞ்சி வாழறது எத்தனை கொடுமைன்னு புரியுது. என் நிலைமையில் இருந்து

பார்த்தீங்கன்னா நான் எந்தத் தப்பும் செய்யலைன்னு தெரியும். இளமை ஒரு முறைதான் அதுவும் சில காலம்தான். அனுபவிக்க வேண்டிய வயசிலே எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு, முடியாத நேரத்திலே ஏங்கிட்டு திரியக் கூடாது.

"இந்த தனிமை நமக்கு எத்தனை சந்தோஷத்தை தரப் போகுதுன்னு உங்களுக்கே தெரியும். யாருக்காகவும் நம்ம சந்தோஷத்தை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாதுன்னு நினைச்சேனே தவிர, உங்க வீட்டு ஆளுங்களை நான் எதிரியா நினைக்கலை. இந்தாங்க பால் சாப்பிடுங்க!" அவள் பாலை நீட்ட தரணி வாங்கிப் பருகினாள். மனதிற்குள் தேவி சொன்ன வார்த்தைகள் காதில் ஒலித்தது.

"தரணி சாரு ரொம்பவும் நல்ல பொண்ணு. எதையோ நினைச்சு பயந்து இப்படி தவறா நடந்துக்குறா? அதை நல்லவிதமா புரிய வைச்சு கூட்டு குடும்பமின்னா என்னங்கிறதை புரிய வை. உன்னால முடியாதா..?"

"அம்மா... உன்னை விட்டுட்டு...?"

"நான் எப்பவுமே உன்கூடதான் இருப்பேன் கண்ணா. இந்த முடிவை நான் எடுத்ததற்கு காரணமே ஒரு நல்ல பெண்ணோட வாழ்வு பறிபோயிடுமோன்னுதான். அதனால் எந்த உறுத்தலும் இல்லாம நீ அவ கூட சந்தோஷமா வாழணும். அம்மாவுடைய ஆசை. செய்வியா?"

"நிச்சயமாம்மா..."

"என்ன தரணி ரொம்பவும் யோசனை?"

"நத்திங்" புன்னகைத்தாள். சகலமும் மறந்து, இரவு நேரம் இனிய கனவுகள் நிறைந்து இனித்தது. ஆனால் மறுநாள் காலை வழக்கம் போல் விடிந்தது. எவ்வித பரபரப்பும் இல்லாமலேயே?

நாட்கள் மாதங்களாய் பறந்தோடின. இரண்டு பேரும் அலுவலகம் சென்றார்கள். வேலை முடித்து இரவில் சில நாட்கள் அவன் மட்டுமாய் பின் அவளுமாய் சேர்ந்து தேவியின் வீட்டுக்கு செல்வதுண்டு. இனிமையாய் பேசினாள். பழகினாள். நித்யாவின் பிறந்த தினத்தை மனதிற்கு கொண்டு வாழ்த்து சொல்லி பரிசு தந்தாள். வீட்டிற்கு வரும் சமயம் மாமாவிற்கு பிடித்த புத்தகம், அத்தைக்கு பிடித்த பாடல்கள், நளினிக்கு சமையல் குறிப்பு என வாங்கி வந்து ஆச்சரியப் படுத்தினாள். ஆனால் எல்லாமே ஒரு எல்லைக்குள்ளேயே!

"ஏன் அத்தை சாருவைப் பார்த்தா ரொம்பவும் நல்ல குணமாத்தான் தோணுது. ஆனா என்னவோ..?"

"விடு நளினி! உன்னைப் போலவே அவளும் மாறு வானனு நான் நம்பறேன்" தரணியிடம் கூட அந்த சந்தோஷம் தொற்றிக் கொண்டது. அதை மனைவியிடம் தனிமையில் கேட்க,

"நான்தான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேனே தரணி. எனக்கு யார் மேலேயும் எந்த துவேஷமும் இல்லை. நீ ஒரு விஷயத்தை புரிஞ்சுக்கோ. நாம எல்லோரும் ஒரே வீட்டே இருந்தா, பெரியவங்களுக்கு பயந்து பயந்து நாம வாழணும். இப்போ நாமும் நிறைஞ்ச வாழ்வு வாழறோம். அவங்களோடவும் சுமுகமான உறவு இருக்கு. இப்போ புரியுதா. கிட்டப் போனா

முட்டப் பகை..” என்றவாறே வேலையை கவனிக்கப் போனாள்.

தரணிக்கு சப்பென்று ஆகிப் போனாலும், இதுவரை அவள் மாறியதே பெரிய விஷயம். காலம் அதை நடத்தும் என்ற நம்பிக்கையில் அவளும் உற்சாகமாய் இருந்தான்.

ஆனால் இவை எல்லாவற்றையும் விட, சாருமதி அடுத்த மூன்றாவது மாதத்திலேயே அதைப் போட்டு உடைப்பாள் என்று தரணி நினைக்கவே இல்லை.

அன்று காலை வழக்கம் போலவே விடிந்தது. எப்போதும் சுறுசுறுப்பாய் இருப்பவள் அன்று தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு, சாய்ந்து இருந்ததைக் கண்டதும், பதைபதைப்பாய் தரணி அவளருகில் வந்தான்.

“என்னம்மா சாரு? என்ன விஷயம் ஏன் இப்படி இருக்க?”

“தெரியலை தரணி. தலை சுத்துது. வாந்தி வற்ற மாதிரியிருக்கு? ஐ ‘பீல் வெரி டயர்ட்..’ சொல்லியவன் மயங்கிச் சரியவும், தரணிக்கு ஒரு விநாடி கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை. குளிர்ந்த நீரை முகத்தில் தெளித்து மயக்கம் தெளிவித்தான்.

ஹீனசுரத்தில் முனகினாள். “டோன்ட் வொர்ரி..” இரண்டு பேரின் ஆபீஸிற்கும் போன் செய்து விவரத்தைக் கூறினாள். குடான தேநீருடன் மனைவியின் அருகில் வந்தான். “இந்தா சாரு இதைக் குடி... கொஞ்சம் ரிலீப்பா இருக்கும்.”

“தேங்க்ஸ்..”

“டாக்டர்கிட்டே போகலாம் வா!”

“வேண்டாம். தரணி நேற்று ஆபீஸில் இருந்து வரும் போதே அனிதாகிட்டே டெஸ்ட் பண்ணிகிட்டேன். நீங்க ரிசல்ட் மட்டும் வாங்கிட்டு வந்திடுங்க, நான் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கிறேன்.”

தரணி கிளம்பிச் சென்றதும், மெல்ல படுக்கையில் சரிந்தாள். தரணி மகிழ்வின் உச்சியில் இருந்தான். மனம் முழுக்க இன்ப ஊற்று பொங்கியது. ஆண் மகனுக்கு தனக்கு ஒரு வாரிசு உண்டாகப் போகிறது என்று அறிந்தபின் அடையும் மகிழ்விற்கு அளவு இல்லையே!

அதே உற்சாகத்துடன் வந்தவன் மனைவியின் வாயில் இனிப்பைத் திணித்தான். அவள் விழிக்க,

“சாரு நமக்கு... நமக்கு... ஒரு குழந்தை பிறக்கப் போகுது... அனிதா ரிப்போர்ட்ஸ் பார்த்திட்டு கன்பார்ட் பண்ணிட்டா. நான் ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன். உடனே அம்மா விற்கும், அதைக்கும் போன் பண்ணிட்டேன். எல்லோரும் உன்னைப் பார்க்க ஆவலாய் இருக்காங்க.”

சாருவோ எரிச்சல் பட்டாள். “ஏன் தரணி நாமயென்ன உலக சாதனையா பண்ணியிருக்கோம். ஏன் கும்பல் சேக்குறீங்க? கல்யாணமாகி இத்தனை சீக்கிரத்திலே.. ச்சீ நான் ஏற்கனவே எச்சரிக்கையா இல்லாமப் போயிட்டேன்..” தரணி மனைவியின் பேச்சில் அதிர்ச்சியடைந்தாலும், வாயிலில் குடும்பத்தினரின் அரவம் கேட்க, “சாரு ப்ளீஸ்!”

“எல்லோரும் வந்துக்கிட்டு இருக்காங்க.. தயவு செய்து எதையாவது பேசி எல்லோரையும் கஷ்டப்படுத்தாதே...” வேகமாய் கூறிவிட்டு ஓடினான்.

தேவியம்மாள் அருகில் வந்து மருமகளை உச்சி முகர்ந்து வாஞ்சையாய் தலையை வருடி இனிப்பை ஊட்டினார். தரணியை கைப்பற்றிக் குலுக்கியவள் ‘கங்கிராட்ஸ் பெரிய மனுஷனாயிட்டேயடா தம்பி’ என்று பாராட்டினாள்.

“என்னம்மா உடம்புக்கு ரொம்பவும் டயர்டா இருக்குதா? தரணி கொஞ்ச நாளைக்கு வீட்டு வேலைக்கு ஒரு ஆளைப் போடுடா. இந்த மாதிரி நேரத்திலே அவளைப் படுத்தாதே! சாரும்மா ஆபீஸுக்கு கூட கொஞ்ச நாளைக்கு?”

“நான் என்ன இப்பவே புள்ளையைப் பெத்துட்டேனா யென்ன? அதெல்லாம் அப்புறமா பார்த்துக்கலாம்..” இடை வெட்டினாற் போல் அவள் பேசவும், சட்டென முகம் சுருங்கியது அவருக்கு. “சாரு ஏன் இப்படி எடுத்தெறிஞ்சு பேசுறே?” கஸ்தூரி அதட்ட.

“விடு கஸ்தூரி அவளுக்கு எப்படியிருக்கோ என்னவோ? மசக்கையோட வேதனை நாம அறியாததாயென்ன? அவளை கொஞ்ச நேரம் ரெஸ்ட் எடுக்க விடுவோம். வா நாம போகலாம்..” பெண்கள் இருவரும் பேசியபடியே வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்து விட்டு அரை மனதோடு கிளம்பினார்கள்.

இரவு மெல்ல எட்டிப் பார்த்தது. வந்தவர்களை எல்லாம் அனுப்பிவிட்டு, மனைவியிடம் வந்தாள். அவள் எதையோ தீவிரமாய் யோசிப்பது தெரிய கதவைத் தாளிட்டாள்.

“தரணி நான் உங்ககிட்டே கொஞ்சம் பேசணும்..” என்றாள்.

“சொல்லு!”

“நமக்கு இப்போ குழந்தை அவசியம் தானா?”

“எதைப் பேசறதா இருந்தாலும் நேரடியாகவே பேசு!”

“கோபப்படாம யோசிங்க தரணி. நமக்கு கல்யாணம் ஆகி பத்து வருஷமா ஆயிடுச்சு. லைப்பிலே அனுபவிக்க வேண்டியது எத்தனையோ இருக்கு. இத்தனை சீக்கிரமா பிள்ளையைப் பெத்துட்டு கஷ்டப்படணுமா? அதனால் இப்போ குழந்தை வேண்டாம். அபார்ட் பண்ணிடலாமே!”

“விளையாடாதே சாரு!”

“நான் விளையாடலை. சீரியஸா பேசுறேன். அனிதா மூலமா ஏற்பாடு பண்ணிடலாம். நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“இதை முடிவா சொல்றீயா? அனுமதி கேட்கிறீயா?”

“இரண்டும்தான்..”

“ஒரு பொண்ணா குழந்தை மேலே உனக்கு ஆசை இல்லையா?”

“ஆசையில்லைன்னு யார் சொன்னது. நமக்கென்ன வயசாயிடுச்சா. கொஞ்ச நாள் வாழ்க்கையை சந்தோஷமா வாழ்ந்திட்டு அப்புறம் குழந்தை பெத்துக்கலாமே? இப்போ என்ன அவசரமின்னுதான் கேக்குறேன்..”

"ஆற அமர உனக்குத் தேவைப்படும்போது அது கிடைக்கலன்னா? குழந்தை பாக்கியம் இல்லாம எத்தனை பேர் தவம் கிடக்கிறாங்க தெரியுமா?"

"பத்தாம் பசலித்தனமா பேசாதீங்க தரணி. நம்ம வாழ்க்கையை நமக்காக மட்டும்தான் வாழணும். இந்த நவீன யுகத்திலே எல்லாத்துக்கும் வழி இருக்கு. எதற்காகவும் ஏங்கிக் கிடக்க தேவையில்லை. இத்தனை சீக்கிரம் வயித்தைத் தள்ளிக்கிட்டு நிக்க நான் தயாரில்லை."

"எப்பவுமே உன் பிடிவாதம் ஜெயிக்குமின்னு நினைக்காதே சாரு. இந்தக் குழந்தையால நம்ம வீட்டு மனுஷங்க எல்லாத்துக்கும் எத்தனை சந்தோஷம் யோசித்துப் பார். நம்ம கல்யாணத்திலே ஒரு புயலைக் கிளப்பினே. அதுக்கும் ஒப்புக்கிட்டாங்க. ஆனா இப்பவும் இப்படி முரணா நடந்துக் கிட்டாயெப்படி?"

"ஏன் தரணி? இப்போ நாம சந்தோஷமா வாழலையா?"

"எதை சந்தோஷமின்னு சொல்றே? ஒத்தக் காட்டு குரங்குமாதிரி நீயும் நானும் இயந்திரத்தனமா வாழறதுதான் வாழ்க்கையா? சொந்த பந்தத்தோட ஒரு நாளாவது மன நிறைவா நீ வாழ்ந்திருக்கியா? தனக்காக மட்டுமே வாழறது வாழ்க்கையில்லைமமா? விட்டுக் கொடுத்து வாழ்வதில் இருக்கிற சுகமே தனி!"

"அட்வைஸ் வேண்டாம் தரணி! என் முடிவு இதுதான். நீங்க யோசிங்க தீர்மானமாய்..'' கூறிவிட்டு அவள் படுத்துவிட, சாருவிற்கு ரொம்பவும் இடம் தந்து விட்டாமோயென்று யோசித்தான் தரணி.

ஆபீஸ் வேலையில் மனம் ஒட்டாமல் அமர்ந்திருந்தான் தரணி. காலையில் அலுவலகம் கிளம்பும் போதே ஆஸ்பிட்டல் போக அழைத்த சாருவிடம் பேசாமலே கிளம்பி வந்து விட்டான். அவனின் செல்லிற்கு அழைப்பு வர உயிர்ப்பித்தான்.

"தரணி நான் அனிதா!"

"சொல்லு அனிதா.."

"உங்கூட நான் தனியா பேசணும்... டிஸ்பென்ஸரிக்கு வர்றீயா?"

"சாரு வந்து போனாளா?" எதிர்முனையில் மௌனம் விழ, "சரி அரை மணியில் வர்றேன்.." பர்மிஷன் எழுதி தந்துவிட்டு புறப்பட்டான். அனிதா அவனுக்காகவே காத்திருந்தாள். தரணி வாய் பேசாமல் நின்றான்.

"தரணி ப்ளீஸ் என்ன பிரச்சனை உங்களுக்குள்ளே? சாரு பிடிவாதக்காரிதான். ஆனா இத்தனை உக்கிரமா உருவானக் குழந்தையை கலைச்சே ஆகணுமின்னு அவ பேசறதுக்கு.."

தரணி சாருவுக்கும், தனக்கும் இடையே நடந்த வாக்குவாதத்தை விவரித்தான். "சாரு அடுத்தவங்க அனுபவத்தை முன் உதாரணமா ஏற்றுக்கிட்டு வாழறா.."

"நீயே சொல்லு அனிதா... கல்யாணத்தப்போ தனிக் குடித்தனம் பண்ணணும்னு பிரச்சனை பண்ணினா. எல்லாத்

தையும் உதறிவிட்டு இவ் காதலுக்கு மதிப்பு தந்தாங்க. என் வீட்டே, ஆனா இப்போ குழந்தை உண்டாயிருக்கிறாங்கிற காரணத்தினாலே, எத்தனை சந்தோஷமா இருக்கிறாங்க தெரியுமா?

“ஆனா இப்போ இவ் கிளப்பியிருக்கிற பிரச்சனையைப் பார்த்தா என்ன பண்றதுன்னே தெரியலை. கண்ணைக் கட்டி காட்ல விட்டா மாதிரியிருக்கு..”

“நீ அவகிட்டே முடியாதுன்னு கண்டிப்பா சொல்லிட வேண்டியதுதானே தரணி.”

“அவ அனுமதி கேட்கலை. ஆர்டர் போடறா. ஏற்கனவே உடைஞ்சு போன அம்மா இதை எப்படி...?”

‘கண்ட்ரோல் யுவர் செல்ப் தரணி. சாருவுடைய உடம்பும் இப்போ அபார்ட்டை ஏத்துக்கிற கண்டிஷனில் இல்லை. அவளை வேற விதமா ஹேண்டிள் பண்ணலாம். நான் ஒரு ஐடியா சொல்லட்டுமா, அனிதா சொல்ல உன்னிப்பாய் கேட்ட தரணி “இது நடக்குமா?” என்றான்.

“பரீட்சையெழுதாமலே ரிசல்ட்டு எதிர்பார்க்கலாமா? முயற்சி செய்து பார்ப்போம். முடிவுதனை கடவுளிடம் விட்டு விடலாம். நான் இன்னைக்கே வந்து அவகிட்டே பேசறேன்...”

“ஆனா இந்த விஷயம் உங்களுக்குத் தெரிஞ்சு மாதிரி காமிக்க வேண்டாம்...” தரணி ஒரு புது நம்பிக்கை முளைத்ததைப் போல் மன நிறைவுடன் கிளம்பினான்.

“வா அனிதா, என்ன சாப்பிடறே?”

“ஒண்ணும் வேண்டாம் சோபாவில் அமர்ந்தவள் ஐந்து நிமிடங்கள் கழித்து பேச்சை துவங்கினாள். “சாரு நான் தரணிகிட்டே பேசிட்டேன். அவருக்கு குழந்தை மேலே விருப்பம் இருந்தாலும், உன்னை ஹர்ட் பண்ண விரும்பலை. ஆனா உன் யூட்ரஸ் ரொம்பவும் லீக்கா இருக்கிறதால், குழந்தையை கலைப்பது அத்தனை நல்லதில்லை. பேசாம பெத்துக்கோயேன்..”

“அனிதா நீயாவது என்னைப் புரிஞ்சுக்க மாட்டேன்றியே? வாழ்க்கையை ப்ரியா வாழணும்தானே குழந்தை வேண்டான்னு சொல்றேன். இது உலக மகா குத்தம் மாதிரி இமிடேட் பண்றது நல்லாயில்லை.”

“சாரு சில விஷயங்கள் நாம எதிர்பார்க்கும்போது கிடைப்பதில்லை. புரிந்து கொள். எனக்கு கல்யாணம் ஆகி ஆறு வருஷம் ஆகுது. எந்தக் குறையும் இல்லை.”

“ஆனா நான் இன்னும் கன்சிவ் ஆகலை, இதுக்கு என்ன காரணமின்னு யோசிச்சியா?”

“இட்ஸ் ஏஃபேட்?”

“இதே நிலைமை நாளைக்கு உனக்கும் வந்திட்டா... ஈஸியா கிடைச்சதால் இதன் அருமை உனக்குப் புரியலை. வேண்டான்னு சொல்ற உனக்கு கொடுத்த கடவுள் தேவைப்படற எனக்குத் தரலை பார்த்தீயா?” அனிதாவின்குரல் உடைந்தது.

சாரு மௌனமாய் இருந்தான். அனிதா உதடுகளை ஈரப்படுத்திக் கொண்டு மீண்டும் பேசினாள். “எப்படியும்

இந்தக் குழந்தையை நீ தடையா நினைக்கிறே? வேண்டா மின்னு முடிவு பண்ணிட்ட. ஒண்ணை தானமா தர்றதில் தப்பு இல்லையே.."

"நீ என்ன சொல்றே அனிதா?"

"நீ இந்தக் குழந்தையைப் பெத்து எனக்குத் தந்திடுன்னு கேட்கிறேன்."

சற்று நேரத்திற்கு அங்கே நிசப்தம் நிலவியது.

"நீங்க சொல்லுங்க தரணி. சாருவால வேண்டான்னு வெறுக்கப்படற அந்த ஜீவன் அழிக்கப்படறதை விட, எனக்கு கிடைச்சா உபயோகப்படும் இல்லையா?"

"அனிதா இந்த வீட்டே முடிவெடுக்கிற அதிகாரம் உன் பிரண்டுக்குத்தான். ஒரு வகையில், என் குழந்தை பிஞ்சிலேயே கருகாமல் வாழுவது சின்ன ஆறுதல் உனக்கு நன்றி!"

"சாரு நீ என்ன சொல்றே?"

"எனக்கு ஒரே குழப்பமா இருக்கு அனிதா. குழந்தை இப்போ வேண்டான்னு முடிவு பண்ணுதுக்கு காரணம் இத்தனை சீக்கிரமே வேண்டான்னுதானே தவிர, அதுமேலே உள்ள வெறுப்பினால் இல்லே. ஆனா இதுவே உனக்கு நன்மைன்னா தரணியின் ஒப்புதலோட நான் சம்மதிக்கிறேன்."

"ரொம்ப நன்றி!" அனிதா தரணியைப் பார்த்து ஒரு அர்த்தப் புன்னகையை வீசிவிட்டு வெளியேறினாள்.

ஒரு மாத காலம் ஆகிவிட்டது. சாருவிற்கு கர்ப்பகால ஆரம்ப கட்டங்கள் துவங்கிட தோன்றின! தலைசுற்றல், வாந்தி, மயக்கம், என்றும் படுத்தேயிருக்க வேண்டும் போலவே இருந்தது. வீட்டு வேலைகளோடு அலுவலக வேலையும் சேர்ந்து கொள்ள சோர்ந்தே போனாள்.

ஆனால் இவை எல்லாவற்றையும் விட, தரணியின் பாராமுகம் அவளை மேலும் சங்கடப்படுத்தியது. அன்றைய தின பேச்சுவார்த்தைக்குப் பிறகு, தரணி அவளிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதைக் குறைத்துக் கொண்டாள். புன்னகையோடு அவளின் சீண்டலும், கேலியும் முற்றிலும் காணாமல் தான் போயிருந்தது. இவளாய் வலிய போய் நின்றாலும், கேட்டதற்கு மட்டும் பதில் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்து விடுவாள்.

மனமும் உடலும் சோர்ந்துவிட்ட நிலையில், கணவனின் அன்பிற்கும், அணைப்பிற்கும் மனம் ஏங்கியது. ஏதோ அவன் சற்று கோபமாய் இருக்கிறான். அவன் மனமும் விரைவில் மாறும் என்று எதிர்பார்த்தாள்.

ஆனால், எல்லாமுமாய் சேர்ந்து அந்த வெள்ளிக்கிழமை மாலை அவன் கூறிய விஷயத்தில் இவளுக்கு தூக்கமே தொலைந்து போனாற் போல் இருந்தது.

"கார்மெண்ட்ஸ் கம்பெனியின் வளர்ச்சிக்காய் சில யுக்திகளோடு பெங்களூரில் புதிய பிராஞ்ச் ஒன்று ஆரம்பிக்கிறாங்க. அதற்காக பெங்களூரிலேயே சில மாதங்கள் தங்கியிருக்க வேண்டும். அதனால் நான் பெங்களூர் போறேன்" என்று தரணி சொல்லவும்,

"தரணி, இந்த டிரிப் இந்த நேரத்திலே அவசியம்தானா? வேற யாராவது போகலாமே?"

"இது என் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். எனக்கு கிடைக்கப் போற ப்ரமோஷனுக்கு இந்த ட்ரிப் அவசியம். தவிரவும் வீட்லதான் எனக்கு முடிவெடுக்கிற உரிமையில்தான். ஆபீஸ்லாவது இருக்கட்டுமே!"

"குத்திக்காட்டி பேசறீங்களா தரணி. நான் நம்ம நல்லதுக்குத்தான்.."

"அனாவசியமான வாக்குவாதம் ஏன்? சாருமதி விடு.. உன் வேலையை நீ பாரு!"

"தரணி எனக்கு இப்போ உடம்புக்கு ரொம்பவும் டயர்சா இருக்கு. இந்த நேரத்திலே என்னைத் தனியா விட்டுட்டு போறேன்னு?"

"உனக்குத் தனிமைன்னா ரொம்ப இஷ்டமாச்சே.. இவர்களின் பேச்சு வார்த்தைகள் முடிவுபெறும் முன்னரே சாருவின் அம்மாவும், தேவியம்மாளும்தான் வர இருவரும் தரணியிடம் பேசத் துவங்கினார்கள்.

"என்ன சாரு உன் குரல் வெளியே வரைக்கும் கேக்குது?"

"உன் மாப்பிள்ளை பெங்களூர் போறாராம். வர்றதுக்கு 8 மாதத்துக்கு மேல் ஆகுமாம். நீயே சொல்லுமாம்... இந்த மாதிரியான நேரத்திலே என்னைத் தனியா விட்டுட்டு போகணுமின்னு சொல்றாரு!"

"என்ன தரணி, பெண்களுக்கு கர்ப்ப காலம் ரொம்ப முக்கியமானதுன்னு உனக்குப் புரியலையாப்பா... மசக்கைக் குத்தான் மகத்தான சக்தியுண்டு. இந்த மாதிரி நேரத்திலேதான் புருஷனோட துணை பெண்களுக்குத் தேவை.."

"அம்மா நான் ஒண்ணும் பிக்னிக் போகலை. முக்கியமான வேலை விஷயமா போறேன். இதனால் எனக்கு ப்ரமோஷன் கிடைக்கக் கூட வாய்ப்பிருக்கு.."

"ஆனா இந்த நேரத்தில்.."

"அதான் நீங்க, அம்மா எல்லாம் இருக்கீங்களே அதை.. அப்புறம் என்ன?" அவன் ஒரு முடிவோடு பேசுவதை உணர்ந்ததும் வேறு யாராலும் வாய் திறக்க முடியவில்லை. சொன்னதைப் போலவே கிளம்பவும் ஆயத்தமானான் தரணி.

தரணி இல்லாத இரண்டு நாட்களில் சாரு ரொம்பவே சோர்ந்து போனான். கவலை மனதை அரிக்கத் துவங்கியது. போய் இறங்கியதும் போன் பண்ணினான். அதற்குப் பிறகு எந்தத் தகவலும் இல்லை. இவளாய் முயற்சித்தாலும் "வேலையிருக்கு அப்புறமா பேசறேன்" என்றான்.

தனிமை அவளை ரொம்பவும் வாட்டியது. வேலை நாட்களில் ஓரளவு சமாளித்தாலும், அடுத்து வந்த சனி, ஞாயிறு விடுமுறை தினங்களில் மிகவும் நெருக்கடி போனான். டி.வி.

பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை. புத்தகம் வாசிக்கத் தோன்ற வில்லை. தனிமை துடிக்க வைத்தது.

தலைக்கு குளித்து கூந்தலை உலர்த்தியபடியே சோபாவில் அமர்ந்திருந்தாள். வெறிச்சோடிய இடங்கள் தரணியின் நிழலை பிரதிபலித்தன. வயிற்றைப் புரட்டி, வாஷ் பேஷனை நோக்கி ஓடினாள். கண்கள் சுழன்றபடி இதென்ன மயக்கமா? உடல் விறைக்க குடாய் ஏதாவது சாப்பிட்டால் நன்றாய் இருக்கும் போல் தோன்ற சமையலறைப் பக்கம் நகர்ந்தவளின், கை கால்கள் தன் கட்டுப்பாட்டை இழந்து, தரையில் தடாலென விழுந்தாள். கண்கள் செருகிட, கைகால் வெட்டி வெட்டி இழுத்தது.

"ஏய் சாரு? என்னடி இப்படி வீட்டை திறந்து போட்டு இருக்கே?" என்று குரல் தந்தபடியே நுழைந்தவள் தோழியின் நிலை கண்டு ஒரு கணம் மிரண்டே போனாள். பின்னர் ஒரு டாக்டருடைய இயல்பில், முதலுதவிகள் செய்து, அவளை ஆசுவாசப்படுத்திய பின், குடாய் போன்விட்டா கலந்து பருக வைத்தாள்.

"இப்போ எப்படி இருக்கு சாரு?" சுழலும் மின் விசிறியில் இதமான காற்றை அனுபவித்தபடியே "சம்திங் பெட்டர்" என்றாள்.

"தேவியம்மாவும், கஸ்தூரியும் அரக்க பரக்க ஓடி வந்தனர். "என்னம்மா? என்னாச்சு...? இப்போ எப்படியிருக்கு சாரு?" ஆதரவாய் தேவி தலையை வருடி விட,

"சாரு ரொம்பவும் டயர்டா இருக்கா. அவ மனசும், உடம்பும் சோர்ந்து போயிருக்குன்னு சொன்னேன். இந்த மாதிரி

நேரத்திலே நிச்சயமா ஒரு துணை வேணும். இன்னைக்கு ஏதோ எதிர்பாராம நான் வந்தேன். ஆனா தினமும் இப்படியே இருக்குமின்னு எதிர்பார்க்க முடியுமா?"

"உண்மைதான் கஸ்தூரி அனிதா சொல்ற மாதிரி ஏதும் பிரச்சனை ஆயிட்டா அதுக்குப் பிறகு தரணியிடம் என்ன சொல்ல முடியும். யோசிச்சுப் பாரு! பேசாம தரணி வர்ற வரைக்கும் நீ சாருவை உன் வீட்டுலே வைச்சுப் பாறேன்" தேவியம்மாள் கூறியதும், சற்றும் தயக்கமின்றி "என்னால முடியாது!" என்று சொன்ன கஸ்தூரியை மூன்று பெண்களுமே திகைப்போடுதான் பார்த்தார்கள்.

தவிப்போடு தாயைப் பார்த்த சாருவை அலட்சியப் படுத்திய கஸ்தூரி, "என் பெரிய பொண்ணு வெண்மதிக்கு உடம்பு சுகமில்லையாம். அங்கே அவளைக் கவனிக்க யார் இருக்காங்க? ரொம்ப நாளா போகணுமின்னு முயற்சி பண்ணேன். இப்போதான் கூடி வந்திருக்கு."

"ஏம்மா அக்காதான் உன் பொண்ணா? நான் உன் மக இல்லையா?"

"ஒரு தாயாய் இருந்து உனக்கு செய்ய வேண்டிய அத்தனை கடமைகளையும் நான் செய்திட்டேன்.

"உனக்கு ஒண்ணுன்னா உடனே ஓடிவர புகுந்த வீட்டு உறவுகள் இருக்கு. ஆனா வெண்மதிக்கு! எஞ்சியிருக்கிற கொஞ்ச நாள் மதியோட போய் இருக்கணுன்னா அது தப்பு இல்லையே?"

மருமகளின் வாடி வதங்கிய முகத்தைக் காணவும், இரங்கிய தேவியம்மாள், "பரவாயில்லை கஸ்தூரி. எம் மருமகளுக்கு என்ன ஆளாயில்லை. நான் வந்து தங்கிட்டுப் போறேன்.."

நன்றியுடன், மாமியாரைப் பார்த்தாள் சாரு. "வேண்டாததே உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம். பரவாயில்லை நானே சமாளிச்சுக்கிறேன்."

"இல்லே சாரு. ஆன்ட்டி சொல்றா மாதிரி யாராவது ஒருத்தர் உன் கூட இருக்கிறதான் நல்லது. இதிலேயும் உன் பிடிவாதத்தைக் காமிக்காதேயேன் ப்ளீஸ்.."

"அதுக்கில்லை அனிதா.. அங்கேயும் இங்கேயுமா அத்தை அல்லாடனுமேன்னு..!"

"இதிலென்னம்மா இருக்கு. நான் பார்த்துக்கிறேன்.. சற்றைக்கெல்லாம் வெளியே வந்தவர்கள் "என்ன கஸ்தூரி? சாரு இப்போ இருக்கிற மன நிலைமையிலே உன் கூட இருந்தா கொஞ்சம் சந்தோஷமா இருப்பாளே?"

"தனிமை தனிமைன்னு அலைஞ்சாளே அவதிப்பட்டும். தவிரவும், இப்போ நான் கூட்டிப் போறதை விட உன் அருகாமை இருந்தா உன்னைப் பற்றி நல்லா புரிந்து கொள்வான் இல்லையா? சில வாய்ப்புகள் தானா அமையும். சிலதை நாமதான் ஏற்படுத்தித் தரணும். என்னை விடவும் நீ அவளை நல்லா பார்த்துப்பேன்னு எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு."

"கஸ்தூரியின் கைகளைப் பற்றியபடி, உன் மக நிச்சயமா கெட்டவளா இருக்க மாட்டா.. அவ ஒரு குழந்தை. நான் பார்த்துக்கிறேன். நீ வெண்மதியைப் போய்ப் பாரு.."

அடுத்து வந்த சில தினங்களில் தேவியம்மாள் சாருவிற்கு உதவுவது வழக்கமாகிப் போனது. அவளை ஒரு சூதும்பைக் கூட அசைக்க விடவில்லை. ஆனால் இவளுக்காய் உழைத்த தில் பெரியவள் சற்று வதங்கித்தான் போய் இருந்தாள்.

அதைக் கவனித்து அனிதாவிடம் கூறிய போது, அவளே அதற்கு ஒரு வழிமுறையும் கூறினாள். "தரணி வரும் வரையில் பேசாமல் நீயேன் தேவி ஆன்ட்டி வீட்டிலேயே தங்கிடக் கூடாது. அவங்களுக்கும் அலைச்சல் குறையும் இல்லையா? இரவு நேரங்களில் உனைத் தனியே விட்டு செல்ல அவர் மிகவும் தயங்குகிறார்."

அதை சாருவும் அறிவாள். "ப்ளாஸ்க்கில் பால் இருக்கு சாரு மறந்திடாம குடிச்சிடு. கதவைத் தாழ் போட்டுக்கோ, கொஞ்சமேனும் உடம்பு படுத்தினால் உடனே ஒரு போன் செய்திடு. என்ன நேரமானாலும், தயங்காதே. எனக்கங்கே ஒரு மனதாய் இருக்காது.. என்று அக்கறையுடன் சொல்லி அவர் செல்லவும் மனம் நெகிழ்ந்து போகும் இளையவளுக்கு,

"நீ தேவி ஆன்ட்டி வீட்டில் தங்குவதில் இன்னொரு சாதகமும் உண்டு. தரணிக்கும் உன் மேல் உள்ள வருத்தம் குறையும் அல்லவா?"

அனிதாவின் பேச்சும் சரியென்றே பட்டது. பெற்ற தாயே தனக்கு உதவாமல் விலகிய வேளையில், சிரமம் பாராமல் சிரத்தையாய் தன்னைக் கவனித்துக் கொள்ளும் தேவிக்கு தன்னால் எந்தக் குறையும் வரக் கூடாது. மிஞ்சிப் போனால் இன்னும் எட்டு மாதங்களுக்குத்தானே. தரணி இல்லாத தனிமை அவளை ரொம்பவே வாட்டி எடுத்தது. அதை

மறைக்க வேணும் இந்த இடமாற்றம் அவசியமென்பதை உணர்ந்தாள்.

அன்றைய நிகழ்விற்குப் பிறகு, தனியாய இருப்பதில் சற்று பயமும் கூடி இருந்தது. எனவே புகுந்த வீட்டிற்கு கிளம்ப முடிவெடுத்து விட்டாள். இந்த முடிவை பெரியவளிடம் கூறியதும் அவளுக்கும் இதில் மிகுந்த சந்தோஷம் இருப்பதையே அது காட்டியது.

புகுந்த வீட்டில் இவளுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட தனியறையில் சகல வசதிகளும் இருந்தது. அது தரணியுடைய அறை என்பதால் கூடுதல் இன்பம். சாருவின் வரவிற்கு எல்லோருமே விடுமுறையெடுத்து காத்திருந்தது வேறு மனதிற்கு இதமளித்தது. நீண்ட நாள் சுற்றியலைந்த பறவை தன் கூட்டை அடைந்தது போல மனம் மகிழ்ந்தது.

அக்கறையாய் விசாரிக்கவும், அன்புடன் பழகுவதும் அஜய் முதற்கொண்டு இவளோடு சுற்றித் திரிய அந்த அத்த அன்பில் திக்கு முக்காடிப் போனாள். இரண்டொரு நாட்களிலேயே அந்த வீடு பழகிப் போக, இதுவரை இல்லாதிருந்த இன்பம் குடி கொண்டது.

"சாரும்மா தூங்கிட்டியா?" குரல் கொடுத்தபடி அதை நுழைய,

"இல்லை அதை, சும்மா படிச்சிட்டிருந்தேன்."

"புது இடம். தூக்கம் வர கொஞ்ச நாளாகும்! சரி இந்தப் பாலைக் குடி. நல்லாத் தூக்கம் வரும்."

அதே நேரம் நித்யா கார்ட்லெஸ்ஸோடு அறைக்குள் நுழைந்தாள். "இந்தாங்க அண்ணி, அண்ணா பேசறான். நீங்க இங்கே இருக்கீங்கன்னு சொன்னதும் நம்பவே இல்லை." நித்யாவிடம் இருந்து ஆவலாய் வாங்கியவள், மாமியாரும், மகளும் வெளியே செல்லும் நாகரீகத்தை ரசித்தபடியே பேசினாள்.

"எப்படியிருக்கீங்க, தரணி!"

"நல்லாயிருக்கேன்! பரவாயில்லை என் ஞாபகம் இப்பவாவது வந்ததே!"

"உன் உடம்பு பரவாயில்லையா சாரு? இங்கே டிரைனிங் பீரியடு வரை தங்க ஒரு காட்டேஜுக்கு ஏற்பாடு பண்ணி யிருக்காங்க."

"தரணி நான் இப்போ உங்க வீட்டே உங்க ரூம்லதான் இருக்கேன். இங்கே என்னை நல்லா கவனிச்சிக்கிறாங்க தரணி."

"என்ன திடீர்னு எங்க வீட்டு பக்கம் காத்து அடிச்சிருக்கு? உன் கொள்கை என்னாச்சு?"

"ஏன் தரணி இப்படி பேசறீங்க? எம்மேல உள்ள கோபம் இன்னும் தீரலையா?"

"நீ நம்ம வீட்டிலேயே இருந்து இருக்கலாம். இன்னும் கொஞ்ச நாளில் குழந்தையைப் பெற்று அனிதா கிட்டே தரப் போற அந்த செயலால் இன்னமும் எல்லோரும் பாதிப்பாங்களே?"

"சாரு ஏதும் பேசவில்லை."

"என்ன சாரு வாயடைச்சப் போயிட்டே. உண்மையை சொல்லப் போனா இந்த பிரிவு கூட உள்ளால்தான் சாரு. நமக்கே நமக்குன்னு ஒரு புது உறவு அதை அழிக்கனுமின்னு நீ நினைக்கும்போது நான் எத்தனை உடைஞ்சு போய் இருப்பேன். உனக்காக எல்லா உறவுகளையும் விட்டுட்டு வந்த என்னுடைய நியாயமான ஆசையை கூட மறுக்க உனக்கு மனம் எப்படி வந்தது. சாரு. நம் ரத்தம் அன்பின் வெளிப்பாடு ஒரு ஜீவனாய் ஜனிக்கும் அதை வேண்டான்னா... சரி விடு..!"

"தரணி..!"

"நான் உன்னை கஷ்டப்படுத்தலை இன்னொரு உதவி. வீட்டே யார்கிட்டேயும் எதையும் சொல்லிடாதே... அதை தாங்குகிற சக்தி அவங்களுக்கு இல்லே..". தரணி போனை வைத்துவிட சாருவின் விழிகள் கசிந்தன. தன்னையும் அறியாமல் வயிற்றைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

நாட்கள் நகர்ந்தோடின. சாருவும் அலுவலகம் போய் விட்டு வந்தபடியே இருந்தாள். வயிறு லேசாய் மேடிட்டு இருந்தது. புடவை கட்டத் துவங்கி யிருந்தாள். ரொம்பவும் இறுக்கமாய் உடை அணியாதேம்மா என்று தேவியின் அக்கறையான கவனிப்பில், உடல் சற்று மெருகேறிப் போய் இருந்தது.

"வா சாரு ரொம்ப டயர்டா இருக்கே போலயிருக்கே, காபி குடிக்கிறியா?"

"ப்ளீஸ் அக்கா..". சோபாவில் அமர்ந்தவளின் முன் மெதுபக்கோடாவும், காபியும் வைத்தாள் நளினி.

"நீங்க மட்டும் எப்படியக்கா இத்தனை நல்லா சமைக்கிறீங்க?"

"பழக்கம்தான். நீ சமைப்பியா சாரு..". தானும் ஒரு ப்ளேட்டை எடுத்தபடி அருகில் அமர்ந்தாள் நளினி.

"விதவிதமா தெரியலைன்னாலும், ஏதோ சாப்பிடற மாதிரி இருக்கும்."

"அஜய் எங்கேக்கா?"

"ட்யூஷன் போயிருக்கான்..". புத்தகங்களோடு உள்ளே நுழைந்த நித்யா "என்ன இரண்டு பேரும் என்னை விட்டுட்டு அரட்டை அடிச்சிட்டு இருக்கீங்க" என்றாள்.

"சும்மாத்தான் வா காபி தர்றேன்." நளினி உள்ளே நகர, நித்யா சாருவின் தோளில் கைபோட்டபடி அமர்ந்தாள். "அண்ணி எனக்கொரு டிராயிங் வரைஞ்சு தர்றீங்களா? ப்ராக்கடிகல் ரெக்கார்டு ஒர்க் வழக்கமா அண்ணாதான்... உங்களுக்கு நல்லா வரையத் தெரியுன்னு சொல்லியிருக்கான்.."

"கண்டிப்பா தர்றேன்.."

"தேங்க்ஸ்.."

"இந்த வருஷத்தோட படிப்பு முடியப் போகுது. எப்படி மேற்கொண்டு படிக்கப் போறியா? இல்லே..?"

"எனக்கு கல்யாணம் பண்ணலான்னு கூட்டு சதி பண்ணாங்க.."

சாரு சிரித்தபடியே "யாரு சதி பண்ணது?"

"அண்ணியும், அம்மாவும் தான். நானும் கொஞ்ச நாள் கழிச்ச பார்க்கச் சொன்னேன். கேட்டாத்தானே, பாவம் என்கிட்டே மாட்டிக்கிட்டு எவன் சாகப் போறானோ?"

"பரவாயில்லையே என் அருமைத் தங்கையின் வாயில் கூட நிறைய உண்மைகள் வருகிறதே" அண்ணன் பேச நித்யா விழிக்க, மற்றவளோ வாய்விட்டு சிரித்தாள்...

"என்னண்ணா செய்யறது? எனக்கும் உன்னை மாதிரி ஆமாம் சாமி போடற புருஷன் வந்தா நல்லாயிருக்கும். பிள்ளைப் பார்க்கும்போது, இதையும் கட்டாயம் கண்டிஷனா சொல்லணும்.."

"உன் வாயைக் குறைக்க முடியாது. வேணுன்னா மாப்பிள்ளை காதை குளறுபடி ஆக்கிடலாம்."

தேவி பூஜை கூடையுடன் நுழைந்தவள் அனைவரின் புன்னகை முகங்களைக் கண்டதும், மனம் முழுக்க நிறைந்தது. தான் வேண்டியது இன்றே நடந்தது போல் தோன்றியது. பிரசாதத்தை எல்லாருக்கும் கொடுத்து விட்டு, "நீளினி இன்னைக்கு பெளர்ணமி. சித்ரன்னம் செய்து நிலா வெளிச்சத்தில் நிலாச்சோறு சாப்பிடலாமா?"

இரவு மொட்டைமாடி நிலவொளியில் தேவியம்மாள் உருட்டிப் போட அனைவரும் வட்டமாய் அமர்ந்து உணவருந்தினர். "இப்படி சாப்பிடறது தரணிக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும்."

சாருவுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. தரணியின் அன்றைய விட்டேத்தியான பேச்சிற்குப் பிறகு, அவ்வப்போது அழைப்புகள் வந்தாலும், சாதாரண குசல விசாரிப்புகளோடு நிறுத்திக் கொள்வான். இவளுக்கு மசக்கையின் ஆரம்ப அறிகுறிகள் எல்லாம் நின்று போய் விட்டன.

கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். வயிற்றுக்குள் ஏதோ உருள்வது போல் இருந்தது. விரல் நுனியில் இருந்து உச்சிவரை பரவசம். கண் செருகிட ஒருவித லயிப்போடு அதை அனுபவித்தாள். வயிற்றில் இடதுபுறம் சின்ன அசைவு மயிலிறகு கொண்டு தடவுவது போல் சிலிர்த்தது. அருகில் தேவியம்மாள் அசந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்க எழுப்பவும் மனம் வரவில்லை. தரணியிருந்தால்... மனம் ஏங்கியது.

புரண்டு படுத்த தேவி இளையவள் விழித்திருக்கக் கண்டு, "என்னம்மா..? உடம்புக்கு" என்று பதறினாள்.

"வயிற்றிலே..?"

"என்னம்மா?" உண்மையான அன்புடன் அவர் பதறவும்,

"இலேசா அசைவு ஏதோ உருள்றது மாதிரி தெரியுது, அத்தை."

"பயல் இப்பவே உதைக்க ஆரம்பிச்சிட்டானா? இது குழந்தையின் வளர்ச்சி பற்றி தான் பயப்படாதே... வலி

ஏதாவது இருந்தால் மட்டும் என்னிடம் சொல்லுமா.. படுத்துக் கொள்." இவள் கண் உறங்கவும் தலையை ஆதரவாய் வருடினாள் தேவி.

சில திரைப்படங்களில் கூட கண்டு இருக்கிறாளே? கதாநாயகி கர்ப்பமாய் இருக்கும் போது கதாநாயகன் கைகொண்டு அவள் வயிற்றைத் தொட, அவள் நாண, எல்லாமுமாய் மனதில் தரணியின் நினைப்பையே உண்டாக்கின. ஏதேதோ நினைவுகளோடு உறங்கியும் போனாள்.

நளினி வேலைகள் அனைத்தும் முடித்துவிட்டு, ஓய்ந்து வந்து அமர்ந்தாள். பார்த்துக் கொண்டு இருந்த பைலை மூடி வைத்தபடியே, "என்னக்கா டயர்டா இருக்கீங்க?"

"இல்லையே? காலையில் எழுந்திருந்தேன். சரியா இருக்கு. கொஞ்சம் அசதி. அவ்வளவுதான். இருந்தாலும் நம்ம வீட்டுக்குத்தானே செய்யறேன்னு நினைச்சா எதுவுமே தெரியாது. சாரு உன்கிட்டே பிராங்கா ஒரு கேள்வி கேட்கணும் கேட்கலாமா?"

"சொல்லுங்கக்கா.."

"நீ தப்பா எடுத்துக்க மாட்டியே?"

"ச்சே..!"

"இந்த வீட்டு மனுஷங்க மேலே உனக்கு வெறுப்பு அதனாலதான் நீ தனிக்குடித்தனம் போறேன்னு நினைச்சேன். ஆனா நீ இப்போ ஒவ்வொருத்தர் கிட்டேயும் நடந்துக்கிறதைப் பார்த்தா அப்படித் தெரியலை.."

"இந்தனை நாளா பழகுற நீ எங்கூட வாழ மறுத்தது ஏன் சாரு?"

"அக்கா நா எப்பவுமே உங்களை வெறுக்கலை. கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை முறையைத்தான் எதிர்க்கிறேன். காதல் திருமணமோ, பெரியவங்க பார்த்து நடத்துற திருமணமோ, சரியா ஒரு மாதம்தான் பிரச்சனையில்லாம இருக்கு. கல்யாணத்தைப் பண்ணி பிள்ளையைக் கண் குளிர பார்க்கிறேன்னு சொல்ற பெத்தவங்க அந்தப் பிள்ளையை கொஞ்சமாவது நிம்மதியா இருக்க விடறாங்களா?"

"இந்தப் பெரியவங்க பிள்ளை சந்தோஷமாயிருக்கணு மின்னு நினைக்கிறாங்க. ஆனா அவன் பொண்டாட்டிக்கிட்டே கொஞ்சம் சிரிச்சு பேசிட்டா போதும். உடனே, பொண்டாட்டி பேச்சை கேக்குறான்னு சொல்லிடுறது, எங்க வீட்டுப் பக்கத்துல அனிதான்னு ஒரு பொண்ணு, டெய்லி அவ வீட்டில பிரச்சனை தான்.

"நல்லாயிருந்த புருஷன் பொண்டாட்டிக்குள்ளே பெரிய வங்க இழுத்து விட்ட சண்டையினாலே பாவம் அவ வாழ்க்கையே கஷ்டப்பட்டு போச்சு. வீட்டுக்கு வர்ற மருமக கிட்டே உண்மையான அன்பை எதிர்பார்க்காம வரும்போதே மனசுக்குள்ளே இவ நம்ம வீட்டை பிரிக்க வந்தவன்னு முத்திரை குத்திடறாங்க. நியாயமான ஆசைகள் உணர்வுகள் கூட நசுக்கப்படுது. எத்தனை பெண்களோட வாழ்க்கை கருகிப் போகுது. கல்யாணம்ங்கிற பேர்ல பேரம் பேசி சக்கையா பிழிஞ்சிட்டு பின்னாடி அன்பை எப்படி எதிர்பார்க்கிறாங்க. மாமியாருன்னு ஆயிட்டா அந்த மாதிரி நினைப்பு வந்திடும்

போலயிருக்கு. தன் பொண்ணுக்கு மருமகன் வேலை செய்யும்போது, சந்தோஷப்பட்ட மனசு.

"மகன் மருமகளுக்கு செய்யும்போது கோபப்படுதே ஏன்? உண்மையான அன்பு கூட நடப்பா மாறிடுதே?"

"ஒருத்தர் அப்படியிருந்தா. எல்லாரையும் அதே மாதிரி நினைக்கக் கூடாது. சாரு ஐந்து விரலும் ஒரேமாதிரியா இருக்கு?"

"இல்லைதான். மனசுல ஒரு முறை ஏற்பட்ட வடு மாறலையே அக்கா."

"சரி மற்றதை விடு சாரு, அடுத்தவங்களுடைய அனுபவத் திலே நாம வாழ்க்கையை அமைச்சிக்கக் கூடாது. நம்ம வீட்டில் உனக்கு ஏதாவது அசௌகரியம் இருக்கா?"

"ச்சீ அப்படியெல்லாம் இல்லைக்கா. கடவுள் புண்ணியத்தில் எனக்கு நல்ல உறவுகள்தான் அமைஞ்சிருக்கு. அந்த உறவுகள் நிலைக்கணுமின்னுதான் நான் ஆசைப்படறேன்." அனிதா வரவும் பேச்சு அத்தோடு நின்றது.

"வா அனிதா..!" ஏனோ அவளின் வருகை சாருவிற்கு பிடிக்காமலே போனது.

"மறந்திட்டேன்" சுரத்தில்லாமல் வந்தது பதில்.

"உனக்கு இஷ்டமில்லேன்னாலும் பிறந்து எனக்கு தரும் வரையிலாவது நீ பிள்ளையை நல்லபடியா சுமந்தே ஆகணும் சாரு..."

இவள் வாய் பேசவில்லை. "அசைவு எல்லாம் நல்லாத் தெரியுதா?"

"ம்..."

தன் கையோடு கொண்டு வந்து இருந்த மிஷினை இயக்கிப் பிளக் பாயிண்டைத் தேடி செருகினாள். பின் சாருவை படுக்கச் செய்து மூடிட்ட வயிற்றில் ஜெல்லைத் தடவி கருவியின் மூலம் தேய்த்தாள்.

எதிரே மானிட்டரில் தெளிவற்ற உருவம் பின் தெளிவாய்த் தெரிந்தது.

கண்களுக்கு பழகிய போது, சிறிய உருவம் ஒன்று ஒருக்களித்து காங்களை மடக்கி தலைசாய்த்து அசைந்து பார்க்கப் பார்க்கப் பரசவம் ஓடியது. நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது. உயிராய், உடலாய் அந்த உருவம் இவளை பெரிதும் அலைக்கழித்தது.

"குழந்தையோட வளர்ச்சி எல்லாம் நல்லாயிருக்கு சாரு. நல்ல ஹெல்தியான புட் எடுத்துக்கோ, 8 மாதம் ஆகுது. நீ ஆபீஸ் லீவு போடறது நல்லது."

"இத்தனை சீக்கிரமா?"

"உன் உடம்பு இருக்கிற கண்டிஷனுக்கு நீ பெட் ரெஸ்ட் எடுக்கிறது ரொம்ப நல்லது."

"ஆமா சாரு நானே உன்கிட்டே சொல்லணும்னு இருந்தேன். நல்லவேளை அனிதாவே சொல்லிட்டா. வரற மாதம் சாருவுக்கு வளைகாப்பு போடலாம்னு இருக்கேன்."

"ரொம்ப சந்தோஷம் ஆன்ட்டி. ஏன் சாரு அம்மா எப்போ ஊரிலிருந்து வர்றாங்களாம்.."

"அம்மாவா?"

"ஆமாம்மா... அம்மாவுக்கும், வெண்மதிக்கும் போன் பண்ணி வரச் சொல்லியிருக்கேன்."

"எதுக்கு அத்தை அவங்களை வரச் சொன்னீங்க. அவங்க பாவம் பெரிய பெண்ணை கவனிக்கத்தான் நேரம் சரியா இருக்கும்."

"என்னம்மா இப்படி பேசறே?"

"பின்னையென்ன அத்தை என்னைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூட கவலைப்படாம போனவங்கதானே. இப்போ நீங்க கூப்பிட்டதும் என்ன அக்கறையோட வந்திடப் போறாங்க."

"அப்படி சொல்லாதேம்மா பெத்தவங்களுக்கு எப்பவுமே பிள்ளைகளிடம் பாரபட்சம் இருக்காது. முதற் பிரசவம் மறுபிறப்பு மாதிரி வயித்துப் பிள்ளைக்காரி எதை நினைச்சும் கவலைப்படக் கூடாது. கூடுமான வரையில் சந்தோஷமா இரு. அதுதான் உனக்கும், குழந்தைக்கும் நல்லது."

"வாவ்... நீங்க கூட டாக்டர் ஆயிட்டீங்க ஆன்ட்டி."

"அனுபவத்தைச் சொல்ல படிப்பு தேவையில்லை அனிதா."

"ஏன் சாரு, தரணி எப்போ ஊரிலிருந்து வர்றாராம்?"

"இந்த மாதம் 20ம் தேதிக்குள் வந்திடுவேன்னார்."

"சரி ஆன்ட்டி அப்ப நான் கிளம்பறேன். அவுட் பேஷண்ட்ஸ் வர்ற நேரம்" அனிதா கிளம்பவும், சாரு ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

"ஹலோ.."

"அனிதா நான் தரணி பேசறேன்.."

"சொல்லு தரணி எப்படியிருக்கே?"

"நான் நல்லாயிருக்கேன், சாரு எப்படி இருக்கா?"

"பைன், அவ போக்கிலே நிறைய மாறுதல்கள் தெரியுது. இத்தனை காலமா உன் பிரிவு, உங்கம்மாவுடைய அரவணைப்பு குடும்ப குழந்தை எல்லாமே ஒரு பிடிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கு. உண்மையைச் சொல்லப் போனா அவ உன்னையும் உறவுகளையும் ரொம்பவே நேசிக்கிறா, இந்தக் குடும்பத்தை விட்டுப் பிரியணும்ங்கிற நினைப்பு அறவே யில்லை."

"குழந்தையைப் பற்றி என்ன சொல்றா?"

"அதிலும் குழப்பம் தெரியுது. முன்னேல்லாம் என் வரவை எதிர்பார்த்தவ, இப்போ என்னைக் கண்டாலே ஒளியறா. ஆக நம்ம திட்டம் ஓரளவுக்கு வெற்றி அடைஞ்சிருக்குன்னு சொல்லலாம். ஏன்னா மனசளவிலே அவ குழந்தை தரணி, இப்போ வயத்திலே தினம் தினம் வளர்ற சிக, அதோட அசைவு எல்லாமே அவளை குழப்பியிருக்கு."

"இதனை அவ ரசிக்கிறா. அவளுடைய கல் மனசு மெல்ல மெல்ல இளகியிருக்கு. ஒரு இனம் புரியாத அன்பு உருவாகுது. நான் சொன்னா உனக்குப் புரியாது. நீ நேர்ல வா தெரியும். ஆமா சாருவுடைய வளைகாப்பிற்கு வர்றே இல்லை."

"கண்டிப்பா, எனக்கும் அவளைப் பார்க்கணும் போலிருக்கு. நான் உனக்குத்தான் தேங்க்ஸ் சொல்லணும் அனிதா, ரொம்பவும் பயந்தேன்."

"டோன்ட். வொர்ரி தரணி சாருவால இனிமே ப்ராப்ளம் வராது. இந்த நாட்கள் அவளைப் பக்குவப்படுத்தி இருக்கு."

"அம்மாவிடம் விசாரிச்சேன். அவங்களும் நல்ல விதமாத்தான் சொன்னாங்க. அவ மனசு மாறினா என்னை விடவும் சந்தோஷப்படறவங்க யாருமே இல்லை. அனிதர், சரி வைச்சிடறேன். நேரில் சந்திக்கலாம்."

வளைகாப்பிற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்தேறின. தரணி வருகிறான் என்ற செய்தியே இனித்தது சாருவிற்கு. முகத்தில் பொலிவும் மினுமினுப்பும் கூடியிருந்தது. உப்பிய வயிற்றுக்குள்ளே நானும் ஒரு உயிரை சுமக்கிறேன். தரணி சொன்னது போலவே ரத்தமும் சதையுமாய் ஒரு உயிர். அதை காணும் ஆர்வமும் அப்போதே வழிந்தது.

அம்மாவும், வெண்மதியும் கூட வந்திருந்தனர். எப்போதும் ஓட்டுபவள் இன்று இருவரையும் கண்டு முகம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

"நல்லாயிருக்கியா சாரு?"

"எனக்கென்ன குறைச்சல்? என்னை இங்கே மகாராணி மாதிரி தாங்குறாங்க. அதை கண்ணுக்குள்ளே வைச்சி பார்த்துக்கிறாங்க."

"என்ன தேவியிது? இதுதான் நீ பார்த்துக்கிட்டதா? நார்மலாவே சாருவுக்கு கழுத்து எலும்பெல்லாம் தெரியாது. ஆனா இப்போ..". அம்மா குறை கூறுவது போல் சொல்லிட, தேவியம்மாள் ஒரு நொடி சிரிப்பை மறந்து பின் சகஜமானாள் என்று தோன்றியது சாருவிற்கு. நேரம் கிடைக்கும் சமயம் தாயிடம் இதைக் கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற முடிவில் இருந்தாள் சாருமதி.

உணவு முடிந்து அனைவரும் இளைப்பாறிய தருணம், வெண்மதி பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

"அத்தை நித்யாவுடைய படிப்பு முடியப் போகுதாமே, கல்யாண ஏற்பாடு ஏதாவது செய்யற முடிவுலே இருக்கீங்களா?"

"மாப்பிள்ளை பார்த்துக்கிட்டு இருக்கோம். இன்னும் நல்லதா ஏதும் அமையலை."

"அத்தை என் மச்சினர் விஜயின்னு மாம்பலத்தில் சாப்டு வேர் இன்ஜினியர், நித்யாவுக்கும் நல்ல பொருத்தமாயிருக்கும், நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க?"

"போட்டோ ஜாதகமெல்லாம் தாம்மா மதி பார்க்கலாம். வெளியே தர்றது விட ஒண்ணுக்குள்ளேன்னா நீ என் பிள்ளையை நல்ல விதமா பார்த்துக்க மாட்டியா?"

ஆனால் இந்தப் பேச்சைக் கேட்ட சாரு இடைவெட்டினாள். "ஏங்கா அந்த வீட்ல நீ ஒருத்தி மாட்டிகிட்டு படற அவஸ்தை போதாதா நித்யாவையும் ஏன் இழுக்குறே?"

"என்னடி பேசுறே? என் வீட்டு மனுஷங்களுக்கு என்ன குறை சாரு? விஜய் கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியர் பார்க்க அழகு, குணமான பையன். நித்யாவுக்கும் ஏக பொருத்தமாய் இருக்குமே!"

"உனக்கும் சேர்த்து இன்னொரு அடிமை தயார் பன்றியா?"

"அத்தைக்கு பணிவிடை செய்யறது அடிமைத்தனம் இல்லையா சாரு. அது பயம் இல்லை, மரியாதை. வயசாயிடுச்சு. உடம்பிலே ஆயிரத்தெட்டு நோய் நம்ம அம்மாவா இருந்தா செய்ய மாட்டேனா. விவரம் புரியாத வயசிலே எல்லாம் பாரமா சுமையா இருந்தது. ஆனா இப்போ ஒரு தாயா ஆன பிறகு அவங்களோட அருமையும், பயமும் புரியுது."

"ஆனாலும், இன்னைய தேதி வரையில் அஞ்சுக்கும் பத்துக்கும் நீ அத்தைக் கையை தானே எதிர்பார்க்குறே? இது அடிமைத்தனம் இல்லையா?"

"பெரியவங்களுக்கு எப்பவுமே ஒரு வீம்பு உண்டு. எல்லாம் நம்ம விருப்பப்படிதான் நடக்கணும். நம்ம முடிவுதான் எடுக்கணும் என்று! ஒரு விஷயம் யோசி. கல்யாணமாகி கிட்டத்தட்ட 25 வருஷம் ஒரு வீட்டை நிர்வகிக்கிறவங்க, திடீர்னு ஒரு புது உறவு தனக்கு சமமான அந்தஸ்திலே நுழையும்போது தன்னையும் அறியாமல் பயம் வருது. வரவு செலவு அவங்க கையில் இருந்தா தன்னம்பிக்கை இருக்குன்னு விட்டுட்டேன்."

"நாலு பேரை அனுசரிச்சு வாழறதுதான் வாழ்க்கை. யாரையும் சாராம வாழவே முடியாது. என் வரையில் நான் நிம்மதியாகவே இருக்கேன். அதை நீயும் விரைவில் உணருவோ!"

"ரொம்ப நல்ல உறவுகளை கடவுள் உனக்குத் தந்திருக்கார். அதை உன் அறியாமையில் இழந்திடாதே!" வெண்மதியின் பேச்சுகளை ஆமோதிப்பது போலவே நித்யாவும் பேசினாள்.

"ஆமா அண்ணி நா போற குடும்பம் நிச்சயமா கூட்டுக் குடும்பமாதான் இருக்கணும். அப்பத்தான் லைப் இன்ட்ரஸ்ட் டிங்கா இருக்கும். தனியா உப்பு சப்பில்லாத வாழ்க்கையில் என்ன சந்தோஷம் இருக்கும் சொல்லுங்க.."

"எந்தச் சூழ்நிலையிலும் என்னால வாழ முடியுமின்னு தன்னம்பிக்கையை ஏற்படுத்துமே அதனால எனக்கு கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை முறைதான் வேணும்." நித்யாவின் விளையாட்டுப் பேச்சில் இருந்த உண்மை சாருவை உலுக்கியது.

மேற்கொண்டு யோசிக்கத் திராணியின்றி, தரணியின் வரவு தடை போட்டது. கொஞ்ச நேரம் அவளோட பேசிய பிறகு மற்றவர்கள் ஒதுங்கிவிட அவன் மனைவியின் அருகில் வந்தான்.

இயல்பிலேயே சாரு அழகுதான் எனினும். தாய்மையின் சோபை அவளை மேலும் அழகுபடுத்தியிருந்தது. சிறு குழந்தை போல் படபடவென இமைகளைக் கொட்டி அவள் பேசியதைக் கேட்டதும் இவள் கோபமெல்லாம் மறைந்தே போனது.

"தரணி என்மேல கோபம்தானே.." கண்களில் கண்ணீரோடு கேட்ட மனைவியை ஆதரவாய் தழுவிக்கொண்டான் தரணி. 'பைத்தியம் ஏன் என்னென்னவோ பேசறே?"

"பின்னே என்மேல உள்ள கோபத்தினாலேதானே இந்த டிரைனிங்.. இந்த மாதிரி சமயத்தில ஒவ்வொரு நொடியும் என் மனசும் உடலும் உங்க அன்பிற்கும், அரவணைப்பிற்கும் எப்படி ஏங்கினேன் தெரியுமா?"

"பழசையெல்லாம் பேச வேண்டாம் சாரு. மனசுக்கு ரொம்பவும் சங்கடமா இருக்கும். சில விஷயங்களை நாம மறக்கிறது நல்லது. ஆமா செக்கப்பிற்கெல்லாம் ஒழுங்கா போறியா, குழந்தை ஹெல்தியாதானே இருக்கு..."

"ம்.. அப்பப்போ நல்லா அசைவு தெரியுது. ஸாரி தரணி.."

"ஹேய் இதென்ன குழந்தை மாதிரி மன்னிப்பெல்லாம் கேட்டுக்கிட்டு..."

"இல்லை தரணி நான் உங்களை ரொம்பவே கஷ்டப் படுத்திட்டேன். என்னோட சந்தோஷம் மட்டுமே பெரிசா தெரிஞ்சு எனக்கு விட்டுக் கொடுத்து வாழ்வதில்தான் உண்மையான திருப்தி இருக்குன்னு புரிஞ்சு போச்சு."

"அத்தை எனக்காக உங்களையே விட்டுக் கொடுத்தாங்க. நீங்க நம்ம அன்புக்காக என் தவறுகளையெல்லாமே பொறுத்துக்கிட்டீங்க. இப்போ மனசு ரொம்பவே நிறைஞ்சு போய் இருக்கு தரணி." அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொள்ள புன்னகையோடு ஏற்றுக் கொண்டான் தரணி.

ஐந்து வகையான பட்சணங்களுடன் இனிப்பு, உடைகள், என மேடையையே அடைத்து இருந்தது சீர்வரிசை தட்டுகள். சிகப்பு குஷன் நாற்காலியில் மஞ்சள் நிற பட்டுடுத்தி அமர்ந்திருந்தாள் சாருமதி. பெயருக்கேற்றாற் போல் முகமும் ஜொலித்தது.

குத்து விளக்குகள் கடர் விட்டு எரிய, மஞ்சள் சந்தனம், பன்னீர், பூக்கள் கொண்டு நலங்கு வைத்து வளையலிட்டார்கள்.

சடங்கு வெகு விமரிசையாக நடந்து முடிந்தது. "சாருமதி பெரியவங்க கால்ல விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிடு" என்று ஒரு பெண்மணி சொல்லிட, தரணியுடன் சேர்ந்து நமஸ்கரித்தாள். வெளியாட்கள் எல்லாம் விருந்து முடிந்து கிளம்பிய வேளையில், தேவியிடம் வந்தார் கஸ்தூரி.

"தேவி அப்போ நானும் வீட்டுக்கு கிளம்பறேன். நீயும் நளினியும் வந்து சாருவை வீட்டிலே விட்டுடுங்கோ.."

அம்மாவின் இந்தப் பேச்சைக் கேட்ட சாரு குறுக்கிட்டாள். "இல்லைம்மா நான் எங்கேயும் வரலை. இங்கேயே இருந்திடறேன்.."

"தலைப்பிரசவம் தாய் வீட்டிலேதான் பார்க்கணும். அதுதான் முறை.."

"பரவாயில்லைம்மா.. நீ அக்காவைக் கவனி.. என்னைப் பார்த்துக்க அதையும், நளினி அக்காவும் இருக்காங்க."

"தப்பும்மா, அம்மாவை இப்படி எடுத்தெறிஞ்சு பேசக் கூடாது. அவங்களுக்கும் ஆசையிருக்கும் இல்லையா?" தேவி புரிந்து கொண்டு வர,

"நான் கோபமா சொல்லலை அத்தை. இத்தனை நாள் உங்க கூட இருந்திட்டு தனியே போய் இருக்க மனம் வரலை. இங்கே இருந்தா குழந்தை இன்னும் நல்லபடியா பிறக்கும் என்பது என்னம். அக்காவுக்கும் யார் இருக்கா என்னை தாங்குறா மாதிரி புகுந்த வீடு அவளுக்கு கிடைக்கலையே? அதனால் அம்மா அவளுக்கு துணையா இருப்பதுதான் நல்லது."

"உங்களுக்கு கஷ்டமாயிருந்தா நான் போயிடறேன்.."

"ச்சீ... நீயிருப்பது எனக்குக் கஷ்டமாடா... காத்திருக்கிறேன் நான். சரி தரணி சாருவை ருமிற்குக் கூட்டிட்டுப் போ.."

தேவி மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையில் கஸ்தூரியிடம் வந்தாள். "நீ எதுவும் தப்பா நினைக்காதே கஸ்தூரி, அவளுக்கு என்ன பேசறதுன்னே தெரியலை?"

"அவ குணம்தான் தெரியுமே தேவி! அவ இப்படி மாறனுன்னுதானே நான் ஆசைப்பட்டேன். நான் சொன்ன மாதிரி உன் மருமகனை உன் கூடவே சேர்த்திட்டேன் பார்த்தியா? இப்போதான் எனக்கு திருப்தியா இருக்கு. இதே நிறைவோட நான் கிளம்பறேன்." கஸ்தூரி கிளம்பிட, தேவி புது தெம்போடு பூஜையறையில் நுழைந்தாள்.

"அம்மா பிரிஞ்சி போன என் உறவுகளை சேர்த்திட்டே. அதே மாதிரி என் பேரக் குழந்தையையும் நல்லபடியா சேர்த்திடும்மா..." கண்முடி பிரார்த்தித்தார்.

தன் நெஞ்சின் மீது சாய்ந்து உறங்கும் மனைவியைப் பார்த்தான் தரணி. பூவாய் மலர்ந்த பளிங்கு போன்ற முகம், அமைதியான உறக்கம் போலும். இதழோரம் மெல்லிய புன்னகைக் கீற்று, எத்தனை பிடிவாதம் இவளிற்கு. ஆனால் இப்படி மாறுவாள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அனிதாவிற்குத் தான் நன்றி சொல்லணும். தரணி எதையோ யோசித்துக் கொண்டு இருக்கும் போதே சாரு திடீரென அலற ஆரம்பித்தாள்.

"இது என் குழந்தை நான் யாரிடமும் தர மாட்டேன்" என்று கத்தினாள்.

"சாரு... சாரு... என்னம்மா ஆச்சு?" தரணி பதறிப் போய் என்ன ஏதென்று கேட்பதற்குள் விபரீதம் நிகழ்ந்தது. அவளின் கையும், காலும் வெட்டி வெட்டி இழுக்க, கண்கள் நிலைகுத்தி நின்றன. "அம்மா..." என்று அலறினான் தரணி.

அடுத்த அரை மணி நேரத்திற்கெல்லாம் சாரு ஐசியுவில் அனுமதிக்கப்பட்டு இருந்தாள். சிறு குழந்தை போல் அழுது கொண்டிருந்த தரணியை தேற்ற மனமில்லாமல் அனைவரும் சோகத்தில் மூழ்கியிருக்க, அனிதா பரபரப்பாய் இயங்கினாள். "என்னாச்சு தரணி? அவளுக்கு. நான் கடைசியா செக் பண்ணும்போது கூட நார்மலாத்தானே இருந்தா. திடீர்னு இப்போ என்ன?"

"தெரியலை அனிதா. நல்லா தூங்கிட்டு இருந்தா, திடீர்னு இது என் குழந்தை நான் யாரிடமும் தர மாட்டேன்னு ஒரே அழுகை... அப்புறம்..!" அவனால் பேச இயலவில்லை.

"புல்ஷிட், தரணி இப்போ பேச அவகாசம் இல்லை. குழந்தை ரொம்பவும் கிரிட்டிக்கலான பொஷிஷனில் இருக்கு. நார்மல் டெலிவரிக்கு வாய்ப்பே இல்லை. ஆபரேஷன் பண்ணணும். பயப்படாதே தரணி. இது இப்போ சர்வ சாதாரணம். நீயே அழுதா மத்தவங்களுக்கு எல்லாம் யார் ஆறுதல் சொல்றது?"

அனிதா அவன் தோளைத் தட்டி விட்டு ஆபரேஷன் தியேட்டருக்குள் நுழைந்தாள். கடந்து சென்ற நிமிடங்கள் யாவும் யுகங்களாய் தோன்றி பயத்தின் உச்சியில் இருந்தனர் அனிதா வரும் வரை.

யாரும் ஒருவருக்கொருவர் பேசவில்லை. அனைவரின் முகத்திலும் கவலையின் ரேகைகள். யாருடைய வார்த்தையும் யாரையும் ஆறுதல்படுத்தாது என்பதை உணர்ந்து இருந்தார்கள்.

"கவலைப்படாதீங்க. இரண்டு பேரும் நலம். குழந்தையை கிளீன் பண்ணிட்டு தருவாங்க... தரணி நீ போய் சாருவோட பக்கத்திலேயே இரு. அவளுக்கு மயக்கம் தெளிஞ்சிடும்" அனிதா சொல்லி விட்டு போக தரணி உள்ளே நுழைந்தான்.

சாருஷிடம் மெல்லிய முனகல், இவன் அருகில் அமர்ந்து தலையை வருடினான். அவள் கண்கள் மெல்ல திறந்தன. "தரணி... தரணி... குழந்தை எங்கே அனிதா கொண்டு போயிட்டாளா? வேண்டாம் தரணி நான் தெரியாம தப்பு பண்ணிட்டேன். எனக்கு நம்ம குழந்தை வேணும். நான் யாருக்கும் தரமாட்டேன்."

அதே நேரம் அனிதா உள்ளே நுழைந்தாள் கையில் குழந்தையோடு

"சாரு நீ உன் குழந்தையை யாருக்கும் தர வேண்டாம்... இந்தா முதல்ல பிடி."

வெள்ளை டவலில் சுற்றியபடி, பூப்போல தந்த குழந்தையை மென்மையாய் வாங்கிக் கொண்டாள். முடிக்கிடந்த பிஞ்சு விரல்களும் பட்டுக் கன்னங்களும் மெத்தென்ற கன்னமும் கொள்ளையடித்தது.

"குட்டி சாரு! ஆனா உன்னோட பிடிவாதம் இதற்கு வேண்டாம்மா.." அனிதா சிரித்தபடியே சொல்ல, சாரு பயம் மறந்து சிரித்தான்.

"பயப்படாதே சாரு. குழந்தையை பிரிப்பது என்னுடைய நோக்கமில்லை. தாய்மையோட பூரணத்தை உனக்கு உணர வைக்கத்தான் இந்த திட்டம். இது தரணிக்கும் தெரியும். குழந்தையை நீ அபார்ட் பண்ணப் போறேன்னு தெரிஞ்சதும் தரணி மட்டுமல்ல நானும் துடிச்சப் போயிட்டேன்."

ஆனா அப்போ பேசினாலும் அதைப் புரிஞ்சிக்கக் கூடிய மனநிலையில் நீ இல்லை. பிடிவாதம் உன் கண்ணை மறைச்சிடுச்சு. அதனாலதான் இப்படியொரு முடிவிற்கு வந்தோம்."

"உன்னை ஏமாத்தனுமின்னு இல்லை. ஒரு குழந்தையை சுமக்கும்போது உன் மனசிலே எத்தனையோ மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கு. அடுத்தவங்களுடைய உணர்வுகளைப் புரிஞ்சுக்கிற பக்குவம் உனக்கு வந்திருக்கு. அது நல்ல தில்லையா?

அதனால இனிமேலும் பிடிவாதத்தை விட்டுட்டு நல்ல பிள்ளையா நடக்கிற வழியப் பாரு. அவள் சிரித்துவிட்டு,

இனிமேலும் உங்க வீட்டு மனுஷங்களை வெளியவே விட்டா என்னை அடி பின்னிடுவாங்க.."

"தரணி, நான் என் தவறையெல்லாம் உணர்ந்திட்டேன். என்னை மன்னிச்சிடுங்க."

"இனிமே எதையும் பேசாதே சாரு. நம்ம குழந்தையை வளர்ப்பது மட்டும்தான் நம்ம லட்சியம்." இருவரும் புன்னகைக்க குழந்தை அவர்களைக் கண் திறந்து பார்த்தது.

அழகிய காதல் கைகூடினாலே இன்பம். அதனால் சில உறவுகளும் சேர்ந்தாலும் கேட்கவா வேண்டும். தரணி, சாருவின் இல்லறம் சிறக்க வாழ்த்துவோம்.

